Totuşi, iubirea (1980-1982)

1. Rugă pentru părinţi
2. Steaguri albe
3. Iubiţi-vă pe tunuri
4. Poetul
5. Pastel de toamnă
6. Dumnezeul salvării
7. Leagăn pentru toată copilăria
8. Făcătorii de case
9. Dor de Cluj
10. Castel medieval
11. Făt-Frumos
12. Totuşi, iubirea

Locuri Comune (1986)

1. Pacient la final de veac
2. Căţel emigrant
3. Adevăratul fiu
4. Cine iese ultimul din ţară
5. Mugur de nichel
6. Antiprimavara
7. Eu sunt eu

Alte volume

1. Basarabia pe cruce
2. Descântec de viaţă şi moarte
3. O iubesc pe Albă-ca-Zăpada
4. Ce frumoasă eşti
5. Şir de cocori
6. Dreptul la întrebare
7. Hipnoză de toamnă
8. Intraductibil
9. Nobilul viciu
10. Pluton
11. A mea
12. Cântec femeiesc
13. Spune-mi ceva
14. Din nou, Dacii liberi
15. Iertările
16. Repetabila povară
17. Sara pe deal
18. Oraţie de nuntă
19. Îmi pasă
20. Detalii

Poezii cenzurate - Sunt radical (1979-1989)

1. Îndrăgostit de Bucureşti
2. Şoferul şi nevastă-sa
3. Cineva mă ascultă
4. Călugăr
5. Minciunile
6. Analfabeţilor
7. Probă olimpică
8. Regresăm
9. Motorul greşit
10. Condamnaţi
11. Sunt radical

Preaplinul sufletului (1994-1997)

1. Prea târziu, la Paris
2. Lume, lume
3. E prea puţin
4. Orfani
5. Târziu
6. Căruciorul cu rotile
7. Bătrânul cerşetor
8. Unde să pleci
9. Viaţa, dublu mixt
10. Ce simplu mi-ai fi, dacă nu te-aş iubi

Totuşi, iubirea (1980-1982)

Rugă pentru părinti

Enigmatici si cuminti,
Terminându-si rostul lor,
Lângă noi se sting si mor,
Dragii nostri, dragi părinti.

Chiamă-i Doamne înapoi
Că si-asa au dus-o prost,
Si fă-i tineri cum au fost,
Fă-i mai tineri decât noi.

Pentru cei ce ne-au făcut
Dă un ordin, dă ceva
Să-i mai poti întârzia
Să o ia de la început.

Au plătit cu viata lor
Ale fiilor erori,
Doamne fă-i nemuritori
Pe părintii care mor.

Ia priviti-i cum se duc,
Ia priviti-i cum se sting,
Lumânări în cuib de cuc,
Parcă tac, si parcă ning.

Plini de boli si suferind
Ne întoarcem în pământ,
Cât mai suntem, cât mai sunt,
Mângâiati-i pe părinti.

E pământul tot mai greu,
Despărtirea-i tot mai grea,
Sărut-mâna, tatăl meu,
Sărut-mâna, mama mea.

Dar de ce priviti asa,
Fata mea si fiul meu,
Eu sunt cel ce va urma
Dragii mei mă duc si eu.

Sărut-mâna, tatăl meu,
Sărut-mâna, mama mea.
Rămas bun, băiatul meu,
Rămas bun, fetita mea,

Tatăl meu, băiatul meu,
Mama mea, fetita mea.

°°°*°°°

Steaguri albe

Mă rog cu puterea cuvântului
Pentru copiii pământului,
Mă rog cu dulceata colinzilor
De sănătatea părintilor.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu lumina minunilor
In amintirea străbunilor,
Mă rog cu nădejdile omului
De echilibrul atomului.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu putinta mătusilor
Contra venirii cenusilor,
Mă rog cu blândetea din flaute
Un happy end să ne caute.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu pecete de fulgere
Să ne ferim de distrugere,
Mă rog cu puterea cuvântului
De sănătatea pământului.

Florile, florile dalbe,

Iar pe lume steaguri albe.

°°°*°°°

Iubiti-vă pe tunuri

Ma voi feri ca de foc de pericolul
Ca dragostea sa devina
Obiect al meditatiei,
Al speculatiei,
Al filozofiei.

Fereasca Dumnezeu
De acea dragoste retorica,
In stare sa ucida
Numai eroii
Pe scenele de scindura uscata.

Alt fel de dragoste am trait eu
In zilele si-n noptile vietii mele.
Am fost devorat,
De patimi reale,
Si nici un regizor
Nu mi-a putut iscali pieptul
Cu biata lui cerneala rosie,
De care s-au invrednicit toti actorii.

Eu insumi am ceva teatral
In fiinta mea.
Dar eu nu sint actorul,
Eu nu sint regizorul,
Eu sint autorul
Tragediei pe care o joaca atitia.

Adolescenti si adolescente
Se vor regasi teatral
In poemele mele de dragoste
Pe care le restitui lumii
Ca pe-o boala de care voiesc sa ma lepad
Si nu pot.

Caci nici o boala nu devine
Mai mica in tine
Daca se molipsesc si altii de ea;
O, dragostea mea devastatoare,
Citi tineri isi vor face iluzia
Ca-i poti salva cind te vor citi
In cuvintele mele.

Nu exista propriu-zis experienta umana,
Nimic nu e valabil decit o singura data,
Ca o seringa in vremea moderna.
Totul se arunca dupa folosinta,
Inclusiv dragostea unui poet
Citita in cartile lui.

Nici Biblia nu foloseste,
Nici Biblia n-are un continut exemplar,
Experienta din Cintarea Cintarilor
Se pierde ca un proces verbal de sedinta,
Nu e nimic de facut,
Nu e nimic de ales
Din toate acele cuvinte,
Decit placerea estetica.

Eu simt autorul tragediei,
Eu declam impreuna cu actorii,
Eu fac fibrilatie la inima odata cu regizorii,
Eu aplaud si huidui impreuna cu spectatorii,
Eu ma spinzur impreuna cu administratorul teatrului
In acest final de veac
In care dragostea
A ajuns atit de prost vandabila.

Se joaca, dragii mei,
Tragedia dragostei
In fata scaunelor goale.
Murim si nimeni nu se uita la noi,
Actorii turbeaza pe scindura goala
Si poate ca de-atita singuratate
In salile in care joaca

Ei incep sa ia in serios
Rolurile din tragedia dragostei.

N-a fost chip sa scap de aceste cuvinte,
A trebuit sa vi le spun
Gelos pe Shakespeare,
Care a avut rabdarea
Sa-si omoare toti eroii,
Stiind
Ca va fi absolvit de marea lui vina
Pentru ca, intre timp, oricum,
Toti aveau sa moara,
De moarte fireasca.

Dar eu sint poet liric,
Eu inca n-am deprins invatul
De-a pune la persoana a treia
Ceea ce devora persoana intai.
Si de-atitea ori am simtit nevoia
Sa ma salvez cu un plural al majestatii
Si n-am putut si unii dintre voi
Au numit, prosteste,
Aceasta care mi s-a intimplat,
Egoism.

Si nici nu am blestemata
Raceala de cuget
A sefului de cadre
Care iubeste-n taina,
In vreme ce actioneaza
Cu dosare si referinte de tot felul
Impotriva tuturor iubirilor si a tuturor celor
Care iubesc.

Dragostea mea are un aspect
Aproape clasic,
In romantismul ei
Desuet si expresionist.
Iubesc
In numele tuturor umilintelor,
Si al tuturor asa-ziselor faradelegi pedepsite
De legi fara de lege.

Vai mie, autor de tragedii,
O s-ajung exemplar, o sa se predea
Lectii de literatura universala
Pe textele mele,
Biata autopsie,
Vinovata si impudica autopsie,
Citi din voi, care va veti supara pe copii vostri
C-au luat note mici
La lectia ,,Poezia lui Adrian Paunescu",
N-ati fi azi in stare
Sa mma ucideti
Pentru poezia de dragoste
La care nu copii vostri, ci voi ati putea ramine repetenti.

Va voi trece clasa,
Pe voi si pe femeile voastre,
In fata carora ingenunchez
Pentru sfinta rabdare pe care o au cu noi
Si pentru misteru1 care ne 1eaga.
Va voi trece clasa, va voi trece veacul,
Veti supravietui in poezia mea,
Si poate mai mult in pozia mea de dragoste,
Care nu e reglementata
Prin hotarire a Consiliului de Ministri.
O, bietii mei prieteni!

Scriu poezie de dragoste
Si stiu ca n-am nici o sansa
In timpul vie|ii mele.
Sint facut sa par altceva,
Suport interdictia de a va fi unul din semeni,
Teatral uneori,
Pentru ca-n cladirea teatrului nostru
A ascuns armata
Toata munitia, toate drapelele.
Teatral uneori
Pentru ca in orasul nostru
Nu mai e loc nicaieri altundeva de poeti

Intrucit primaria e plina de functionari.

Teatral, teatral, intr-adevar,
Si rugindu-va,
Implorindu-va,
Ordonidu-va:
Pace si dragoste
Si daca sint pe lume si dragostea, si pacea
Va fi si Truda de-a le pastra.
Bucurati-va ca mai aveti
Poeti din acest os,
Pasari de aceasta marca,
Impulsuri in aceasta directie.
Bucurati-va, bucurati-va, plingind,
Ca in vreme ce voi ma credeati surghiunit
In sintaxa unei singure orientari,
Sa lucrez ca orbetele
Pentru infatisarea voastra festiva,
Eu iubeam si scriam
Poezie de dragoste.

Iar pe voi, fratii mei tineri,
Pe voi, care ma veti citi crezind
Ca veti avea ceva de invatat din poezia mea de dragoste
Va rog, nu pariati prea mult
Pe aceasta iluzie.

Nimic nu se invata de la nimeni
Pina cind nu inveti acel lucru
Din propria ta experienta.
Voi ma veti iubi
Abia dupa ce
Veti ajunge-n situatia mea.

Poezia mea nu e de dragoste, ea e dragoste,
Poezia mea de dragoste nu e initiere,
In versurile mele nu veti gasi
Descrise somptuos
Pozitiile dragostei
Ca-n manualele de pornografie indiana
Sau chiar daneza.
O, nu. Toata poezia mea de dragoste
E o imensa vatra de cenusa
La temelia unui rug
Ce arde inca.
Luati aceasta carte-n maini,
Aceasta macheta a unui teatru tragic,
Iubirea e tragica.
Pentru ca iubirea e moarte,
Iubirea e tragica
Pentru ca actorii o rostestesc cu suflarea taiata,
Mareata cum e
In scriitura pe care au invatat-o,
Dar abia asteapta sa coboare
Dupa ce si-au imbracat hainele de strada
In fierbintea, urita, dar pasionata lor
Iubire de oameni.
In sala pe fiecare-1 asteapt-o femeie,
Undeva, la balcon, o fata pura plange,
Cind iubitul ei, actor la Teatrul municipal,
5e saruta pe scena cu o actrita.
Vai, eterna contradictie
Dintre arta si viata !

Nu va luali dupa spusele mele, ci dupa cele scrise
Cititi cartea mea
Cind viata v-a obosit de-ajuns intr-o zi,
Eu nu am pretentia sa va invat nimic,
N-am decit orgoliul de-a ma alatura
Cu toata cenusa distrugerii mele
Cenusilor voastre,
Caci fiecare dintre voi
E un cuplu
De la care ar putea incepe
Iarasi
Lumea.

Si cind veti vedea
In fata ochilor vostri arzand de iubire
Tunurile veacului pregatindu-se s-a-distruga
Cimpiile si fabricile,

Oamenii si muntii,
Pasarile si pestii,
Bibliotecile si spitalele,
Mormintele si bisericile,
Nu pregetati, aruncati-va hainele de pe voi,
Imbratisati-va, sarutati-va,
Si pentru ca pamintul e rece,
Iar tunurile care vor sa-1 distruga sint calde,
O, voi, tineri ai planetei mele
Convulsionata de-atitea arme,
Sub ochii holbati ai armatelor,
Sfarimand ochelarii gretosi ai generalilor,
Fara nici o rusine,
In numele singurei religii care ne uneste,
Credinta in continuitatea speciei umane,
Iubiti-va,
Iubiti-va pe tunuri!
Concediati tunarii
Si dezamorsati obuzele
Si dati-ne acest prim si netrecator
Semn al pacii universale.

Iubiti-va,
Iubiti-va pe tunuri!
Iubiti-va pana le veti hodorogi,
Pana le veti scoate din functiune,
Iubiti-va aruncand din maini
Tot ce vi se-ntampla s-aveti in maini,
Actele voastre, banii vostri, oglinzile,
Chiar si aceasta carte care nu are decat meritul
Ca apartine unui om
Care in viata lui, desi n-a avut norocul
Sa faca dragoste pe nici un tun,
Cand n-a dormit si n-a scris,
A iubit
Cu disperarea conditiei umane,
Cu lacomia venitului de pe front,
Cu grija medicului
Si cu daruirea muribundului.

Faca-se profetia mea,
Fie o data pentru totdeauna a tinerilor
Iubirea pe tunuri!

°°°*°°°

Poetul

As sta, asa cu fata-n sus,
Lovit piezis de vreme
Si-ncet ca un izvor supus
Ti-as murmura poeme.

Si patul de sub sira mea,
Podeaua care-l tine,
Cu timpul s-ar darapana
Si-n casa-ar fi ruine

Si peste molcomul prapad
Peste privirea-mi oarba
Cu gura incepind sa vad
Eu, napadit de iarba,

Din somnul ca un trist magnet
Ce stie doar sa cheme,
Ti-as mai incredinta incet
Mistere si poeme.

Albitul firii mele os,
Schiloada chiparoasa,
Lovit de pietre dureros
Si maruntit de-o coasa.

Ar face gura si-ar sopti
Despre ce e si nu mi-i
In veacul de schizofrenii
Pin-la sfirsitul lumii

Si daca varul cel nestins,
Ce-i una cu folosul,
Cu cinic urlet dinadins
Mi-ar inghiti si osul,

Eu, tainic, bland si tutelar,
Calcand taceri postume,
Din toti peretii dati cu var
M-as reintoarce-n lume,

Catre o casa, unde-acum

Si moartea mai asteapta,
Pina sa-nceapa tristul drum
De dincolo de soapta.

Sa-ti spun ca inca nu-i tarziu.
Ruina e departe,
Iar eu cu inima te stiu
Pe viata si pe moarte.

As sta aici, pe-acest prundis
Pe care-mi este bine,
Ca vremii, pus hotar piezis,
Sa-mbatrinesc de tine.

Sa-mi suga oasele-n pamint
De parca oase-as plange,
Sa fiu doar calcar si cuvant
Si-un ultim strop de sange.

°°°*°°°

Pastel de toamnă

Pe muntele negru de frunza de vara
Te chem cu accent brumariu sa te sperii
Cand spicul de toamna da-n spicele verii
Si cade lumina si trage sa moara.

Si sint intrebari prin natura puzderii
Si sfiriie ploaia dintii ca o ceara
Si vara ne-nchide in toamna afara
Femeie, barbat sub pecetea tacerii.

Aicea la munte mai poate sa spere
Si cel care moare ca moartea-i departe
Si noi sa fugim si sa scriem o carte
In ea cuprinzind ale toamnei mistere.

Ca sintem in lume pe-acolo prin partea
Pe unde intirzie posta si moartea.

°°°*°°°

Dumnezeul salvării

Inchide fereastra, perdeaua o lasa,
Da zgomotul marii afara din casa,
Da-mi voie s-asez fruntea mea pe-al tau pantec,
S-ascult al rodirii si-al tainelor cintec,

Sa fiu tot o rana, sa fii tot o rana,
Materia-n fierberea ei grosolana,
Sa trecem in moarte din cauze varii,
Cu marea venind catre noi ca barbarii.

Eu las adevarul acesta sa steie,
Esti cea mai fierbinte si dulce femeie,
La noapte, plingand linga tot ce ma doare,
Pe ochi desena-te-voi, straniu, cu sare.

Da marea afara din casa si vino,
Nestinso, neblindo si iar nestraino,
Pereche de umbra noptateca pune
In contul durerii ca esti slabiciune,

Ca inima-mi pica din piept si ma cheama,
Ca sufletul meu te considera mama,
Ca norii se-aduna si vremea se strica
Si eu, stand sub grija, te tin ca pe-o fiica,

Dar tu dintre toate mai noua, mal vechea,
Imi esti dulcea urnbra, impasul, perechea,
Tu, drama cu mii de solutii gresite,
Te pling pana ochii imi ies din orbite.

Fii azi rizatoare, fii azi optimista,
Solutia buna e-n noi si exista
Si daca, iubito, femeie visata,
Ar fi sa ne stingem curind, nu odata,

Din dragostea noastra nebuna si buna,
Cu marea in casa, si-n pat arsi de luna,
Eu stiu ca s-or naste sub cinice astre

Alti doi sa repete-ntrebarile noastre.

Ti-ai naste copilul, ti-as naste copila,
In pumni de olar ar surade argila
Si daca nu e Dumnezeu sa auda
Ce lupta dam astazi cu moartea cea cruda,

Din dragostea noastra, prin timpul prea greu
S-ar naste el, vindecator Dumnezeuul,
Pe tronuri sarace suindu-si fiinta
Ar face sa cinte prin noi suferinta.

Iubito, amana secunda fatala,
Sa dam alor nostri si drama si boala,
Copiilor nostri sa dam sa invinga
Prin ei tragedia cu chip de seringa.

Da zgomotul marii afara din casa,
Vreau liniste, liniste, marea m-apasa.
Vreau moartea sa vina sa lupte cu mine,
Eu sunt cineva, moartea e oarecine.

Si muta din tine in mine durerea,
Ca tot ti-o voi lua folosind mangaierea
Te-nchina si crede, in mine te muta,
Cu jale cu tot si cu clipa temuta.

Si daca se-ngaduie fapta aceasta,
Cu pumnii aprinsi mergi si sparge fereastra,
Sa intre barbara si tulburea mare
Prin noi in pamantul pe care nu-l doare,

Sa intre saratele zbateri si unde
Sub toti cei ce n-au simtaminte profunde,
Sa-mi spele armura, sa-ti treaca de coapsa,
Caci marea e singura lumii pedeapsa,

Sa rupa, in val, santinele de veghe,
Caci marea e singura mortii pereche,
Sa vina fatal, consfintind cu toti solii
Mutarea in mine a dramei si bolii,

Sa vina sa stinga cu tot viclesugul
Si lampa din casa si ochii si rugul
Si-apoi sa ma duca departe, departe,
Satulul de viata, bolnavul de moarte,

Sa-ti scriu carti postale pe piele de cega
Din Marea Nipona, din Marea Norvega,
Din Marea de Flacari ce plange sub mare,
Iubito, pedeapsa, iubito, mirare,

Iubito de neguri, inbito de luna,
Iubito de taina si jale-mpreuna,
Iubito de carne, iubito de soapte,
Suav miazazi si brutal miazanoapte,

Dar astea sint simple si bune cuvinte,
Sint legile care fac vieti si morminte,
Dar astea nimic nu inseamna cind vine
O grija la mine si moartea la tine.

Apleaca-ti fiinta prin ceata albastra
Sa nastem salvarea din dragosten noastra
Si roaga-te fiului tau ce e-n tine,
Sa vina mai repede, sa-ti fie bine.

Sa vina sa urle ca mama si tatal
Ii sint dusi la moarte; el sovaie, iata-l,
Da singele tau, pur si tinar, sa-1 creasca
In ritm fara pauza neomeneasca,

Da pantecul tau, rodniciei, semintei,
Fii gazda nu bolii, ci vietii, fiintei,
Tu meriti pamintul sa-ti stea sub picioare,
Regina prea blinda si nemuritoare,

Din mare sa-ti bata matanii catargul,
Cum buzele tale isi tinguie arcul,
Cum inima mea te-a gasit si te stie
Si esti bucurie, si esti tragedie.

Hai, vino, in linistea mea neguroasa,
Da zgomotul marii afara din casa
Si-n larmele lumii si-n templele marii
Sa nasti Dumnezeul cinstit al salvarii.

°°°∗°°°

Leagăn pentru toată copilăria

Pune-ti, copile, capul pe perna,
Te-asteapta vise, prunc adormit,
In vise viata este eterna,
Cu ceruri blânde si fără sfarsit.

Ce stii tu-n lume cate se-ntampla,
Nici nu e bine tu să le sti,
Lumea-ngenunche la a ta tampla,
Si, langa tine suflet, cor de copii.

Astazi, copile, eu iti dau paine,
Tu painea asta o musti firesc,
Ce-ti dau eu astazi tu-mi vei da maine,
Eu, leganandu-te, imbatranesc.

Trupul tau fraged ca un mesteacan
Să se indoaie gales în somn,
Ca să cresti mare, plang si te leagan,
Copile dulce, prea tinere domn.

La geam lumina lunii ti-o scapar
Luminii tale să-i dau ecou,
Dormi, fericitule, ca eu te apar,
Că eu în tine mă nasc din nou.

Capu-l pe perna pune-l, copile,
Totul e bine, ai tai sunt vii
Si mai au viata si mai au zile,
Să crezi ca pururea ei vor trai.

Mama si tata tie-ti vor face
Leagan de stele si de ninsori,
Să-ti fie bine, să dormi în pace,
Să ai lumina la ursitori.

Pune-ti, copile, capul pe perna,
Dormi si viseaza bunul tau vis,
Că-n vise viata este eterna,
Visul e lumea ce eu ti-am promis.

Pat de rachita mirositoare,
Leagan albastru si-ncondeiat,
Pentru copilul care rasare
Si-ai carui ochi ritmul lumii il bat.

Mama te leagana, vegheaza tata,
Somnul ti-l apara ochi parintesti,
Dormi si viseaza ca lumea-i gata
Si te asteapta numai să cresti.

Mie-mi trec anii, tie-ti vin anii,
Poate ca maine iti va fi greu,
S-accepti ca astazi eu ti-am spus nani,
Dar nani-nani, frumosul meu.

°°°∗°°°

Făcătorii de case

Mi-e dor de casă, dor de casa mea,
Mi-e dor de-o casă care nu exista,
Mi-o-nchipui iar, cu-o bucurie trista,
Cu cer în cer si-n gard cu-o fantanea.

Ea nu se afla azi în nici un sat,
O rezidesc din lacrimi si nestire,
Mi-e dor de casa mea din amintire,
Care-a plecat si ea, când am plecat.

Batranii mei se afla în pereti,
Sau vitele îi calca în copite,
Mi-e dor de casa mea pe negandite,
Mi-e dor de dorul fostei mele vieti.

Baiatul meu zideste el, acum,
Naluca-nlacrimatei sale case,
Un pumn de var în zid si altu-n oase,
Stau, el si casa, în acelasi fum.

Si iata-l, pune mana pe pământ,

Si nu se joaca, sta si se ridica,
Si carnii mele i se face frica,
In clipa când atat de-aproape-i sunt,

Incat baiatul meu si-al nimanui,
Iubindu-si fiul si uitandu-si tatal,
Inca mi-e dor de casa mea, când iata-l,
El mă zideste-ncet în casa lui.

Si carnea mea, fiindu-i dor mereu
De-o casa ca un fulgerat de apa,
Tărână e si viata mea e groapa
Langa-naltarea lujerului meu.

°°°*°°°

Dor de Cluj

Sfios vin la tine ca-n templul Ardealului,
Eu, fiu de tarani din fierbintele sud,
Si Clujul e, tot, hohotire de clopote,
Si pasii lui Blaga pe strazi se aud.

Ca Iancu as vrea pe suisul Feleacului
Să cad furtunos peste Cluj ca un cal,
Dar astazi e liniste dulce în inima
Prea mult patimitului nostru Ardeal.

Acelasi e Clujul, aceiasi sunt oamenii,
Mereu nascatori si mereu muritori,
Dar si de-as avea tot o singura nastere
Aici as muri de o mie de ori.

Mereu catre dealul ciudat al Feleacului
Atras mi-a fost neamul batran de oltean,
Aici invatara ai mei, toate rudele,
Dumitru si Ana si Tina si Ioan.

Când noaptea se lasa tresar amintirile
Si trec literati spre un magic castel,
Ce seamănă Clujul în noapte cu creierul,
Un creier cu ganduri aprinse în el.

Si ce n-a fost voie, si clipele libere,
Si ce-i multumire, si ce e repros
Se-aduna nostalgic la cumpana noptilor
Când Blaga isi murmură pasii sfiosi.

El trece spre moarte, în marea lui trecere
Si e printre noi si din nou printre dusi,
Sfios intr-un Cluj ca în templul Ardealului,
Ce dor mi-e de Blaga, ce dor mi-e de Cluj.

Ros-galben-albastre sunt razele Clujului,
Furtuna din veac mai de pret le facu,
Batrani intelepti poarta grija gradinilor,
Cei tineri pe piept au insigne cu „U".

Atat de senin se transcriu tragediile,
Legendele iarta momentul cel crud,
Ce simplu cantăm: „Blaga-i mut ca o lebădă"
Si pasii lui Blaga prin Cluj se aud.

°°°*°°°

Castel medieval

Condamnă toti si numai unul iartă,
Când toti vorbesc se-aude cel ce tace,
Dă semne de cădere si de pace,
Dezamăgita, tulburea mea soartă.

Ce vremuri de vremelnicii sărace,
Mi-am dejugat si tidva lângă poartă,
Si-acum astept voios în noaptea moartă
Pe cineva să vină mai incoace.

E un tiran -- de tirania pâinii --
Aicea în castelul fără geamuri
Si tigrii lui domestici sar în hamuri
Si-n lanturi lupi se gudură, nu câinii.

Miroase a pustiu si a cenusă,
In beciuri e-o uzină de cătuse.

°°°*°°°

Făt-Frumos

Oameni, oameni, fratii mei,
Disperatii, fericitii,
V-ati spălat de superstitii,
De demoni si dumnezei.

Insă-i nu-i destul folos
Dacă peste tot ce este
V-ati spălat si de poveste,
L-ati pierdut pe Făt-Frumos.

Vin la voi acum plângând,
Gura-mi sângeră ca rana,
Unde este Consânzeana,
In ce bolti, pe ce pământ?

Mă ridic plângând de jos,
Ca la un pierdut examen,
Unde vă e basmul, oameni.
Ce-ati făcut cu Făt-Frumos?

Făt-Frumos n-a existat,
N-a stat nimănui în cale,
Era numai visul moale
Al vreunui trist băiat.

Mai visati de vreti să fiti
Fericiti cu capu-n pernă,
Feriti epoca modernă
De rigizi si scofâlciti.

Din prea mult entuziasm
Să nu spargeti Voronetul,
Dati-i voi mai mare pretul,
Oameni, mai râvniti la basm.

Voi, care aveti copii,
Nu-i lăsati sub gând satanic,
Să respire sterp, mecanic,
Ca si când nu ar fi.

Doborâti himera jos,
Oameni, reveniti în lume,
Pe umana noastra culme
Regăsiti pe Făt-Frumos.

Făt-Frumos si toti ai lui,
Fiincă unde nu-i poveste
Lume nu-i si om nu este
Si, de fapt, nimica nu-i.

El venea la noi pe jos
Si ni l-au răpit piratii,
Vamesi vigilenti, redati-i
Actele lui Făt-Frumos.

Dati-i viata înapoi,
Ochii mari, miscarea buzii,
Făt-Frumosul din iluzii
Si frumos numai prin voi.

°°°*°°°

Totusi, iubirea

Si totusi există iubire
Si totusi există blestem
Dau lumii, dau lumii de stire
Iubesc, am curaj si mă tem.

Si totusi e stare de veghe
Si totusi murim repetat
Si totusi mai cred în pereche
Si totusi ceva sa-ntâmplat.

Pretentii nici n-am de la lume
Un pat, întuneric si tu
Intrăm în amor fără nume
Fiorul ca fulger căzu.

Motoarele lumii sunt stinse
Retele pe căi au căzut
Un mare pustiu pe cuprins e
Trezeste-le tu c-un sărut.

Acum te declar Dumnezee
Eu însumi mă simt Dumnezeu
Continuă lumea femeie
Cu plozi scrisi în numele meu.

Afară roiesc întunerici
Aici suntem noi luminosi
Se ceartă-ntre ele biserici
Făcându-si acelasi repros.

Si tu si iubirea există
Si moartea există în ea
Imi place mai mult când esti tristă
Tristetea, de fapt, e a ta.

Genunchii mi-i plec pe podele
Cu capul mă sprijin de cer,
Tu esti în puterile mele,
Desi închizitii te cer.

Ce spun se aude aiurea,
Mă-ntorc la silaba dintâi,
Prăval peste tine pădurea:
Adio, adică rămâi.

Si totusi există iubire
Si totusi există blestem
Dau lumii, dau lumii de stire
Iubesc, am curaj si mă tem.

°°°*°°°

Locuri Comune (1986)

<u>Pacient la final de veac</u>

Şi află, doctore, c-aici mă doare,
Acolo unde geme-un colţ de ţară,
Acolo unde plînge fiecare
Ca naţiunea noastră să nu moară.

Iar dacă e de completat o fişă,
Te rog, permite-mi să o scriu cu sînge,
Începătura bolii este grijă,
Am tricolorul ciuruit pe sînge.

Farmacopeea stă să se răstoarne
Asupra mea cu toate ale sale,
Dar eu port rana veacului în carne
Şi am în splină ţărănească jale.

Tăiaţi-mă de-a lungul şi de-a latul
Şi dumneata şi ceilalţi doctori, încă,
Apoi să-mi iscăliţi certificatul
Că nu ştiţi boala care mă mănîncă.

O, doamne, cum vă înşelaţi cu toţii
Mi-e capul greu de fiecare veste
Şi nici un minister al sănătăţii
De folosinţă, astăzi, nu-mi mai este.

Sînt numai un creion care îşi scrie
Problema ţării lui, încă o dată,
Şi-şi copiază pe curat, tîrzie,
Această dulce ţară zbuciumată.

Deci, doctore, acestea se întîmplă,
Acestea să le afle telegraful
Mă trage mîlul veacului de tîmplă
Din care nu vreau să se-aleagă
praful.

Mai am în mine bucurie multă,
Mai am în mine dorul de-a vă spune
Că nu doar voi, ci alţii mă ascultă,
Să vadă dacă am cuvinte bune.

De nici de sanatoriu nu m-apropii
Că n-aveţi voi rezervă pentru mine
Eu sînt bolnav de soarta Europei
Şi Pacea doarme-n inimă la mine.

Încolo, cîte-o tuse, cîte-o gripă,
Dureri de şale, şoc de şapte arte,
Artrită la picior şi la aripă
Şi, mai ales, în tot, un pic de moarte.

1983

Doctorului Florea Dinu,
pentru inima sa, pentru veghea sa,
pentru valoarea sa
Vol. "Locuri Comune"

°°°*°°°

Căţel emigrant

Pe şosea, l-am văzut, hăituit de maşini,
A fugit spre-a uita sărăcia din sat,
Pe-un asfalt unde-ai lui sunt aşa de puţini
Şi-i vacarm, de te poţi sătura de urlat.

Cei bogaţi s-au oprit să mănânce-n păduri
Şi mâncau elegant cu tacâmul frumos,
L-au văzut şi pe el, i-au privit ochii puri
Şi i-au dat generos nişte pâine şi-un os.

Într-o zi, când trecea dintr-un loc în alt loc,
L-a lovit cineva ce grăbea către scop,
Carnea lui de bărbat a simţit că ia foc
Şi s-a tras din şosea plin de sânge şi şchiop.

Tot ce-avea a pierdut, nu mai simte nimic,
Ar muşca disperat porţiuni de şosea,
Dac-ar şti unde e satul lui trist şi mic
Ar pleca spre-un cioban ce-l minţea şi-l bătea.

Trepied aberant, de căţel emigrant,
Şi lătrat pervertit la şosele cu fum
Ar pleca înapoi, s-ar topi în neant
Şi-ar mai vrea doar atât, pacea-ntâiului drum.

Pe şosea sunt, acum, câini mai ageri şi noi,
Mai mâncând ce găsesc, fără apă un strop,
Numai el, neaflând nici un drum înapoi,
A ajuns trei perechi de mănuşi într-un shop.

Dacă, totuşi, va fi vreun lătrat pe pământ
Pentru câini viaţa-n veci va fi aspră şi grea,
Câine şchiop eu te plâng că spinarea ţi-au frânt
Dar de ce ai fugit să cerşeşti pe şosea.

°°°*°°°

Adevăratul fiu

Din cîţi copii tot crezi că ai matale
Prea bună maică, spune-mi care-ţi
este
Adevăratul fiu a cărui mamă
Te simţi într-adevăr pînă la capăt.

Nu poţi avea copii mai mulţi ca unul,
Mărturiseşte-mi care-ţi aparţine,
Pe care l-ai făcut, murind tu însăţi,
Ca să le dai şi celorlalţi putere.

Căci, dacă fiul are doar o mamă,
Irepetabil este şi copilul,
Dar spune-mi, maică bună, adevărul
Din toţi aceştia, care-ţi este fiul?

Ai mei sînt toţi, răspunse maica tristă,
Dar cel mai mult acel ce n-are mamă.

Vol. "Locuri comune"
°°°*°°°

Cine iese ultimul din ţară

Sărăcia noastră ne omoară,
De atîta marş ne doare splina,
Cine iese ultimul din ţară
E rugat să stingă şi lumina.

Noi mereu le-am suportat pe toate,
Ducă-se dezastrele de-a dura,
Dar de ce, în plină libertate,
Cea mai mare să devină ura?

Pluralismul – tuturor ne place,
Chiar dacă îl facem numai unii,
Dar vedem, de-atîta timp încoace,
Pluralismul cinic al minciunii.

Sfîntă-i opoziţia pe lume
Şi organic preferăm răspărul,
Dar de ce, în păcăleli şi glume,

Nu se mai distinge adevărul?

Mai contează, uneori, şi fapta,
Nu se poate construi cu tînga,
Nu există stînga fără dreapta,
Nu există dreapta fără stînga.

Ne vor întreba copiii, mîine,
Morţii vor sări să ne condamne,
Dacă, pentr-un colţ mai bun de pîine,
Ne vom vinde ţara noastră, Doamne.

Libertate şi democraţie,
Paşapoarte pentru fiecare,
Dar de milă nimeni nu mai ştie
Şi e vraişte la hotare.

Coridor european şi-atîta,
Sub o licitaţie măruntă,
Provocarea, patima si bîta
Şi în curţi, şi-n pieţe se înfruntă.

Om la om nici nu mai vrea să creadă,
Om pe om la zid fatal îl scoate,
Singură se scoală o baladă
Şi în zdrenţe circulă pe sate.

Fînul necosit se-nvîrtoşează,
Putrezeşte sus, pe crengi, caisa,
În tăcerea-naltă de amiază
Morţii îşi aud ei înşişi zisa.

Cale pietruită cu dezastre,
Noapte-ntredeschisă pentru-o oră
Grijulii cu soarta ţării noastre,
Voievozii-a moarte ne imploră.

N-avem nici o şansă de izbîndă,
Vom rămîne bieţi orfani pe-aicea,
Dacă, supăraţi pe cei la pîndă,
Am trezit din moarte cicatricea.

C-un refren de muzică uşoară,
Într-un fel, ne recunoaştem vina,
Cine iese ultimul din ţară
E rugat să stingă şi lumina.

°°°*°°°

Mugur de nichel

Primăvara în ţări dezvoltate
Un mugur de nichel străbate
şi-un verde ciudat, monoton,
Livezi de săpun şi şampon,
Primăvara în ţări dezvoltate.

Primăvara, a câta putere?,
La vamă nici acte nu-ţi cere,
Duminica totu-i deschis,
Ai lua-o încet spre Paris,
Primăvara doar ea grănicer e.

Primăvara pe-aici e o criză,
Răspunde cu-o frunză şi-o fisă
Şi oamenii-i sunt bieţii servi,
Primăvara-i o criză de nervi,
E o criză ea însăşi în criză.

°°°*°°°

Antiprimavara

Ce daca vine primavara
Atâta iarna e în noi
Ca martie se poate duce
Cu toti cocorii înapoi
In noi e loc numai de iarna
Vom îngheta sub ultim ger
Orbecaind pe copci de gheata
Ca un stingher spre alt stingher.

Si vin din patriile calde
Cocorii toamnei ce trecu
Si cuiburi si-au facut la stresini
Si lânga mine nu esti tu
Ninsori mai grave decât moartea
Au fost si sunt si vor mai fi

La mine-n suflet este vifor
Si vin nebuni sa faca schi.

Si ninge pâna la prasele
Ninsoarea-mi intra-n în trupul tot
Un dans de oameni de zapada
Ce îmbratisarea n-o mai pot
La noi e iarna pe vecie
Doi fosti nefericiti amanti
Ia-ti înflorirea, primavara
Si toti cocorii emigranti.

Primavara, care-ai fost
Nu veni, n-ai nici un rost
Poti sa pleci suntem reci
Iarna ni-i pe veci.

°°°*°°°

Eu sunt eu

Trenuri somnoroase pleacă întrebând
Ce-i cu mine-n gară, ce-oi avea de gând,
Plec şi eu din gară şi tristeţea-mi port
Spre mirajul galben din aeroport.

Galbenă-i lumina, ochii mei sunt trişti,
Toţi privesc la mine ca la terorişti.
Unde-aş pune pasul liber şi corect,
Fără îndoială, aş părea suspect.

Şi pe zi ce trece lumea-i tot mai rea,
Când nu vreau nimica, crede că aş vrea.
Gara mă somează, iarba nu-mi dă loc,
Pe aeroporturi parcă aş da foc.

Încordarea-n lume a crescut cumplit,
Eu mă simt suspectul care a iubit,
Şi cu cât iubirea mi-o arăt firesc,
Cu atât toţi ceilalţi straniu mă privesc.

Am cocoaşă-n spate şi am mâini prea mari,
Ştergători de lacrimi am la ochelari,
Cum în lumea asta totul e cum nu-i,
Mă transform în altul fără voia lui.

Bat cu pumnu-n masă şi cu biciu-n cal,
Nu mai sunt patetic şi sentimental,
Fug râzând din gară la aeroport,
Un pistol cu apă într-o mână port.

Pun pistolu-n ceafă la aviator,
Nu crâcni, urmează ruta ta de zbor,
Ruta dumitale este ruta mea,
Dar eu sunt eu însumi, nu altcineva.

Vreau după acestea pe acest pământ
Să mă luaţi cu toţii drept ceea ce sunt,
Acum observ cât e de greu,
Să vă arăt că eu sunt eu.

°°°*°°°

Alte volume

Basarabia pe cruce

Se urcă Basarabia pe cruce
Şi cuie pentru ea se pregătesc
Şi primăvara jertfe noi aduce
Şi plînge iarăşi neamul românesc.

Noi n-avem nici un drept la fericire,
Mereu în casă moare cineva
Şi n-are ţara dreptul să respire
Şi nici pe-acela, simplu, de-a visa.

De-acolo unde s-a sfîrşit pămîntul,
Vin triburi, să ne ia pămînt şi fraţi
Şi-n faţa lor abia rostim cuvîntul
Şi, prin tăcere, suntem vinovaţi.

Ce cale poate ţara să apuce?
În tragica, neconvertita zi,
Se urcă Basarabia pe cruce
Şi nu ştim învierea cînd va fi.

°°°*°°°

Descântec de viaţă şi moarte

Să fie de dulce, să fie de vară,
Să fie de iarbă ajunsă la brâu,
Să fie de dragoste ultima oară,
Să fie de pietre spălate de-un râu.

Să fie de mine, să fie de tine,
Să fie cumva şi de noi amândoi,
Să fie de rău şi să fie de bine,
Să fie de mierea ascunsă-ntr-un roi.

Să fie de cer şi să fie de munte,
Să fie de mâine, să fie de azi,
Să fie de tâmplele mele cărunte,
Să fie de ceaţa ieşită din brazi.

Să fie de zi şi să fie de noapte,
Să fie de clipa când vrei să şi mori,
Să fie de gustul cireşelor coapte,
Să fie de drumul spre Malu cu flori.

Să fie de calul ce mânzu-şi învaţă,
Să pască în voie, s-alerge constrâns,
Să fie de ziua schimbării la faţă,
Să fie de purificare prin plâns.

Să fie de pas şi să fie de pernă,
Să fie de toată intrarea-n destin,
Să fie de ţara asta eternă,
Pe când o femeie îţi iese cu plin.

Să fie de-a-nvinge, să fie de-a pierde,
Să fie de brazdă, să fie de spic,
Să fie de treflă, să fie de verde,
Să fie de mare, să fie de mic.

Să fie de viaţă, să fie de moarte,
Să fie de gustul de măr pădureţ,
Fecioara muşcându-l cu buzele sparte,
Să fie de sângele ei fără preţ.

Să fie de salcia plânsului veşnic,
Când teatrele lacrimi confiscă din ochi,
Să fie de ornic, să fie de sfeşnic,
Să fie de drag, spre a fi de deochi.

Să fie de toate în devălmăşie,
Plătind consecvent cel din urmă pariu,
Să fie, să fie, dar cine să fie?
O ştiţi fiecare. Eu asta n-o ştiu

°°°*°°°

O iubesc pe Alba-ca-Zapada

Mi se-nlăcrimează rece spada
Când ajung în faţa ei şi-o vad,
O iubesc pe Albă-ca-Zăpada
Şi albastrul ochilor prăpăd.

Uneori ea spune şi cuvinte
Cum ar fi ca frigul e frumos,
Dar îmbrăţişarea mea fierbinte
Ar putea s-o dea din sine jos.

Legea ei e depărtarea noastră,
Ca să fie, nu o vom avea.
Fulgera o lacrimă albastră
Şi mă tem că se topeşte ea.

Îmi păstrez în drob de gheaţă spadă
Nici n-aştept să se mai facă zi,
Şi pornesc spre Albă-ca-Zăpada
S-o ating, dar fără-a o topi.

Şi mi-e frig, dar mult mai drag îmi este
Şi îngheţ păzind-o vinovat,
Şi mă tem că va fugi-n poveste
Şi-o să moară la vreun dezgheţat.

Turture înmiresmat mi-e spada,
Să despice-n jurul ei femei,
o iubesc pe Albă-ca-Zăpada
Şi-am să mor în basm de dragul ei.

°°°*°°°

Ce frumoasă eşti

Ce frumoasă eşti în prag de iarnă,
Ninge disperat asupra ta,
Cerul peste tine se răstoarnă,
Ţurţurii în plete vor suna.

Hai să fim doi oameni de zăpadă
Ridicaţi de braţe de copii,
Care-n frig şi ger mai ştiu să creadă
Că se pot iubi, se pot iubi.

Ce frumoasă eşti în prag de vară,
Când miroşi a mere ce se coc,
Cerul în fiinţa ta coboară
Trupul meu din trupul tău ia foc.

Focurile noastre se cunună,
Focurile noastre se-nţeleg,
Suntem baza lumii împreună
Suntem vara focului întreg.

Ce frumoasă eşti în prag de toamnă,
Ca o zi egală între nopţi,
Când iubirea noastră te condamnă
Să ai soarta strugurilor copţi.

Să înveţi, iubito, să te bucuri
Că ţi-am dat din jertfă un destin,
Şi că via asurzând de struguri,
Va trăi definitiv în vin.

Ce frumoasă eşti în primăvară,
Cea mai minunată-ntre femei,
Iezii pasc năframa ta uşoară,
Tu, cu muguri, bluza ţi-o închei.

Sigilat de taine nepătrunse
Cerul bate drumul tău îngust,
Trupul tău de muguri şi de frunze
De la cine să învăţ să-l gust?

°°°*°°°

Şir de cocori

Ca o injecţie intravenoasă
acest şir de cocori
de care ţipă
mugurii,
bălţile,
mâinile noastre întinse.

Ca o injecţie intravenoasă
într-un organism slăbit,
ca o injecţie intravenoasă
de care se rup
mugurii,
bălţile,
mâinile noastre întinse.

Şi sângeră florile,
şi sângeră sălciile,
şi vinele noastre se-nvineţesc.

°°°*°°°

Dreptul la întrebare

Din toate drepturile lumii
Pe unul singur nu-l cedez,
E strategia mea intimă
Şi este singurul meu crez.

Nu-l dau chiar dacă vin la mine
Toate statuile călări,
E dreptul meu la îndoială
Şi de a pune întrebări.

Nu l-a epuizat nici Hamlet,
Deşi l-a folosit de-ajuns,
Cred în puterea întrebării
Chiar dacă nu-i găsesc răspuns.

Ea mi-e religie în viaţă,
Cu ea termin, cu ea încep,
Eu , simplu cetăţean al lumii,
Măcar atât mai am: întreb.

Cu pumnii strânşi în faţa morţii
La fel copiii mi-i cultiv,

Ca neamul omenesc de-a pururi
Să fie interogativ.

°°°*°°°

Hipnoză de toamnă

E-o linişte plătită-atât de scump
Şi e o pace de sorginte sfântă
De se aude tăinuit cum cântă
Mătasea în ştiuleţii de porumb.

Colinele se-ntunecă de cai,
Amărăciunea toamnei reînvie
Şi cade sufletul din ciocârlie
Pecetluind ţâţânile din rai.

Dinspre poteci de purpură subţire
Se cântă imnul nunţilor de cerbi,
Cerboaice senzuale fată-n ierbi
Şi reîncep legende să respire.

Orfeu, curând, va fi răpit de sterpi
Şi-nchis într-un azil de patru lire.

°°°*°°°

Intraductibil

Ştiu multe, mai multe decît agenţiile de specialitate,
Ştiu adevăruri mortale,
Ştiu fapte compromiţătoare,
Dar ştiu intraductibil.

Ştiu intraductibil în toate direcţiile,
Nu mai pot nici s-acuz, nici să apar,
Atîta mi se mai întîmplă să pot:
Ştiu.
Ştiu multe, ştiu aproape totul,
Dar ştiu intraductibil.

Mi-e imposibil să spun ce ştiu;
Ce bine era
Cînd spuneam multe, aproape totul.
Dar nu ştiam nimic
Şi eram un palavragiu poliglot.

°°°*°°°

Nobilul viciu

Cetatea peste mine se răstoarnă,
În carnea mea îi simt într-una biciul,
De este vară sau de este iarnă,
Femeia este singurul meu viciu.

Nici nu mi-e teamă, nici nu-mi este silă
De tot ce împotrivă mi se-ntâmplă,
Orgolioasă, dreaptă sau umilă
Femeia-mi şade veşnic lângă tâmplă.

O simt ca vulpe, ori ca pe-o tanagră,
Dar cel mai drag îmi e acest exemplu,
Iubirea pentru-o tristă capră neagră
Din care am facut răsfăţ şi templu.

Ştiu că mi-e viaţa scurtă, ştiu că moartea
În fiece femeie stă la pândă,
Dar fie de femei umplută cartea
De care viaţa lumii e flămândă.

Nu mi-au plăcut averi, nici vinuri bune
Şi n-am avut în rest nici un capriciu
Deşertăciune din deşertăciune
Femeia este singurul meu viciu.

Nu m-am bătut în târguri sau războaie,
N-am vrut să fiu împerator sub stele,
Femeia care nu se încovoaie,
Am înjugat-o nebuniei mele.

Şi am arat cu ea mereu pământul,
Şi-am semănat ogoare numeroase,
Nu i-am lăsat pe buze nici cuvântul
Ca pe-un metal am resorbit-o-n oase.

E-adevărat că am iubit pe una,
E-adevărat tot ceea ce se zice,
Am căutat-o prin neant cu luna
E-adevărat c-a fost Euridice.

E-adevărat că-n geamul meu caisii
N-aveau puterea nici un an să steie
Ca într-un joc de-absurde artificii
Şi creanga lor îmi mirosea femeie.

Motorul meu şi-al lumii de aceea,
Motorul meu cuminecat cu biciul,
A fost femeia şi-a rămas femeia,
Puterea mea şi singurul meu viciu.

Ea m-a condus, eu am condus-o-n lume,
Am fost mereu un cuplu în derivă,
Şi chiar de nu i-am dat nimic din nume
Trecând mereu, mi-a fost definitivă.

Iubirea mea nu a mişcat nici aştri
Şi nici pământul sub o-mbrăţişare,
Dar lance cand a fost, cu ochi albaştri,
Simţeam că-n ochi privirea ei mă doare.

De n-avea rană, îi făceam eu rană,
Să-i pot iubi supremul sacrificiu,
În faţa ta, condiţie umană,
Femeia este singurul meu viciu.

1984

°°°*°°°

Pluton

Aştept primăvara:
vreau să fiu dus de un pluton suav
la primul zid şi împuşcat cu muguri
şi când voi muri să-mi înflorească toate rănile,
să vină toate albinele la rănile mele
şi să mă transporte pe aripi
către tărâmul de polen unde merită să ajung
cu flori cu tot, cu tristeţe cu tot,
cu primăvară cu tot,
acum şi-n veacul vecilor.

°°°*°°°

A mea

Cum treci acum şi apa e-n ruine,
şi-ţi este bine şi îmi este bine,
aş vrea să-ţi spun, iubito, că în tine
e vie vrerea ambelor destine.

Te voi iubi cu milă şi mirare
cu întrebare şi cu disperare,
cu gelozie şi cu larmă mare,
c-un fel de fărdelege care doare.

Şi jur pe tine şi pe apa toată
care ne ţine barca înclinată
că vei ramane - dincolo de număr
şi dincolo de forme, măşti şi vorbe -
a mea, de-a pururi, ca un braţ în umăr.

°°°*°°°

Cântec femeiesc

Aşa e mama şi a fost bunica
Aşa suntem femei lângă femei
Părem nimic şi nu-nsemnăm nimica
Doar nişte "ele" ce slujesc pe "ei".

Ei neglijenţi, iar ele foarte calme
Ei încurcând ce ele limpezesc
Ei numai tălpi şi ele numai palme
Acesta e destinul femeiesc.

Şi-n fond, ce fac femeile pe lume?
Nimic măreţ, nimic impunător.
Schimbându-şi după ei şi drum şi nume
Pun lucrurile iar la locul lor.

Cu-atâţia paşi ce au făcut prin casă
Şi pentru care plată nici nu cer
De-ar fi pornit pe-o cale glorioasă
Ar fi ajuns şi dincolo de cer.

Ei fac ce fac şi tot ce fac se vede
Ba strică mult şi ele-ndreaptă tot
Şi de aceea nimeni nu le crede
Când cad, îmbătrânesc şi nu mai pot.

Aşa e mama şi a fost bunica
Şi ca ele mâine eu voi fi.
Ce facem noi, femeile? Nimica,
Decât curat şi uneori copii.

Suntem veriga firului de aţă
În fiecare lanţ făcut din doi
Ce greu cu noi femeile în viaţă
Dar e şi imposibil fără noi...

°°°∗°°°

Spune-mi ceva

Dacă-am să te chem
Dă-mi măcar un semn
Fie şi-un blestem
Din partea ta.
Totuşi nu ştiu cum
Pentru-atâta drum
Ce-a-nceput acum
Spune-mi ceva.

În noaptea despărţirii dintre noi
Copacii cad pe drum din doi în doi,
În ochi mă bate viscolul câinesc
Şi am venit să-ţi spun că te iubesc.

Probabil drumul meu va duce-n iad
Mă-mpiedic de o lacrimă şi cad
Şi iar adorm şi iar mi-e dat un vis
Că biata cifră doi s-a sinucis.

Şi de atâta viscol vestitor
Nu ochii mei, ci ochii tăi mă dor,
Că tineri am intrat şi cu ce rost
Şi ce bătrâni ieşim din tot ce-a fost.

Nici aripile zboruri nu mai pot,
E numai despărţire peste tot
Şi se aude că va fi mai greu
Decât vom fi departe tu şi eu.

Dar nu pentru a-ţi spune că e rău
Am dat cu bulgări mari în geamul tău,
Ci ca să ştii, în viscolul câinesc,
Că plec şi mor şi plâng şi te iubesc.

Şi vreau să-ţi dau cu acte înapoi
Dezastrul împărţirilor la doi,
Ca să-nţelegi şi tu ce-i cuplul frânt
Şi cum e să fii singur pe pământ.

°°°∗°°°

Din nou, Dacii liberi

Noi n-am avut nevoie
Sa luam adeverinte
Ca vietuim acasa,
In patrie la noi,
Am fost si vom ramine
De-a pururi dacii liberi
Si iubitori de pace,
Si vrednici de razboi.

La Sarmisegetuza,
La focuri, cu Zamolxe,
Si stelele din ceruri
Din singe ni se rup.
Nu ne-au invins romanii
Si-am ris de toti barbarii
Strigind la ei cu steagul
Facut din cap de lup.

Aceasta dam de stire,
De sub pamintul nostru,
Urmasilor in care
Reinviem acum.
Femeile iubindu-si
Sa nasca dacii liberi
Spre razbunarea noastra
Pe cel din urma drum.

Numiti si tara noastra
Cu numele ei dacic
Iubiti pe nou venitii
Dupa atitia ani,
Dar vesnic tineti minte
Ca peste dacii liberi
Au tot calcat invazii
Si altfel de romani.

Noi am ramas in glie
Si devenim padure,
Si devenim recolte,
Sa va hranim pe voi,
Si temelia tarii
S-o intarim cu oase
Si iubitori de pace,
Si vrednici de razboi.

Cu tot ce nazareste
Din firea noastra veche,
Dam Romelor de stire,
Prin ierburi murmurind,
Ca numai oboseala
Ne-a asezat sub scoarta,
Dar daca e nevoie
Ne vom scula oricand.

°°°∗°°°

Iertările

tu sa ma ierti de tot ce mi se-ntampla
ca ochii mei sunt cand senini cand verzi
ca port ninsori sau port noroi pe tampla
ai sa ma ierti altfel ai sa ma pierzi

vad lumea prin lunete maritoare
si vad gradini cu arme mari de foc
sub mana mea deja planeta moare
si in urechi am continentul rock

ai sa ma ierti ca sunt labilitate
ca trec peste extreme fulgerand
ai sa ma ierti preablanda mea de toate
eu sunt nemuritorul tau de rand

ai sa ma ierti ca nu pot fara tine
si daca n-ai sa poti si n-ai sa poti
mie pierzandu-te-mi va fi mai bine
eu tristul cel mai liber dintre toti

si cum se-ntampla moartea sa le spele
pe toate-nobilandu-le fictiv
ai sa te-apleci deasupra mortii mele
si tot ai sa ma ierti definitiv

ai sa ma ierti in fiecare noapte
si-am sa te mint in fiecare zi
si cat putea-va sufletul sa rabde
cu cat iti voi gresi te voi iubi

°°°∗°°°

Repetabila povară

Cine are părinti, pe pământ nu în gând
Mai aude si-n somn ochii lumii plângând
Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cuminti,
Astăzi îmbătrânind ne e dor de părinti.

Ce părinti? Niste oameni ce nu mai au loc
De atâtia copii si de-atât nenoroc
Niste cruci, încă vii, respirând tot mai greu,
Sunt părintii acestia ce oftează mereu.

Ce părinti? Niste oameni, acolo si ei,
Care stiu dureros ce e suta de lei.
De sunt tineri sau nu, după actele lor,
Nu conteaza deloc, ei albiră de dor
Să le fie copilul c-o treaptă mai domn,
Câtă muncă în plus, si ce chin, cât nesomn!

Chiar acuma, când scriu, ca si când as urla,
Eu îi stiu si îi simt, pătimind undeva.

Ne-amintim, si de ei, după lungi săptămâni
Fii bătrâni ce suntem, cu părintii bătrâni
Dacă lemne si-au luat, dacă oasele-i dor,
Dacă nu au murit tristi în casele lor...
Între ei si copii e-o prăsilă de câini,
Si e umbra de plumb a preazilnicei pâini.

Cine are părinti, pe pământ nu în gând,
Mai aude si-n somn ochii lumii plângând.
Că din toate ce sunt, cel mai greu e să fii
Nu copil de părinti, ci părinte de fii.

Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns
Însă pentru potop, încă nu-i de ajuns.
Mai avem noi părinti? Mai au dânsii copii?
Pe pământul de cruci, numai om să nu fii,

Umiliti de nevoi si cu capul plecat,
Într-un biet orăsel, într-o zare de sat,
Mai asteaptă si-acum, semne de la strămosi
Sau scrisori de la fii cum c-ar fi norocosi,
Si ca niste stafii, ies arare la porti
Despre noi povestind, ca de mosii lor morti.

Cine are părinti, încă nu e pierdut,
Cine are părinti are încă trecut.
Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus până-aci,
Unde-avem si noi însine ai nostri copii.
Enervanti pot părea, când n-ai ce să-i mai rogi,
Si în genere sunt si nitel pisălogi.
Ba nu văd, ba n-aud, ba fac pasii prea mici,
Ba-i nevoie prea mult să le spui si explici,
Cocosati, cocârjati, într-un ritm infernal,
Te întreabă de stii pe vre-un sef de spital.
Nu-i asa că te-apucă o milă de tot,
Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot?
Că povară îi simti si ei stiu că-i asa
Si se uită la tine ca si când te-ar ruga...

Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus
Pe constiintă povara acestui apus
Si pe urmă vom fi foarte liberi sub cer,
Se vor împutina cei ce n-au si ne cer.
Iar când vom începe si noi a simti
Că povară suntem, pentru-ai nostri copii,
Si abia într-un trist si departe târziu,
Când vom sti disperati vesti, ce azi nu se stiu,
Vom pricepe de ce fiii uită curând,
Si nu văd nici un ochi de pe lume plângând,
Si de ce încă nu e potop pe cuprins,
Desi plouă mereu, desi pururi a nins,
Desi lumea în care părinti am ajuns
De-o vecie-i mereu zguduită de plâns.

°°°∗°°°

Sara pe deal

Iese amurg dintr-o bataie de clopot
caii culeg iarba din ultimul tropot,
pasari adorm daca amurgul le-atinge,
sus la izvor, sus la obirsie, ninge.

Case cuprind sufletul zilnicei fringeri,
oamenii sint umbre tacute de ingeri,
nimeni aici legea cereasca n-o calca,
sufletu-n plop, trupul se-apleaca în salca.

S-a auzit de peste uliti o veste,
un nou născut viu intr-o iesle mai este,
lemne de foc, oarbe carute mai cara,
ultim sarut, ca o pecete de ceara.

Misticul sat luneca în rugaciune,
nimeni nimic, inspre pământ nu mai spune,
toate se-ntorc ireductibil spre ceruri,
florile tin sipete de adevaruri.

Iarasi amurg, dangatul parca revarsa,
cucii dispar lângă clopotnita arsa,
cade-n fintini ziua să urce iar, miine,
în amintiri satul miroase a piine.

In cimitir, oile nu mai pasc iarba,
mieii o pasc, pofta din ei este oarba,
nevinovati, anii se-ncarca de vina
cum ne-ating, fiintele cum le declina.

Sara pe deal seamana cel mai ades cu
sara pe deal cum o scria Eminescu
sara pe deal e si-aici cum si-ntr-insul,
sara pe deal, fetisizindu-ne plinsul.

Sara pe deal, parte din noaptea eterna,
sara pe deal, capul se-apleaca pe perna,
sara pe deal, totul deodata invie,
sara pe deal, muzica din poezie.

Caii în apus pasc magnetismul chindiei,
omului bun, casa puternica fie-i,
noi intre noi să mai gustam cât se poate
sara pe deal, cea mai de pret dintre toate.

Si să privim cerul cu tragice stele,
care mai ia forma poruncilor grele,
oamenii trec, nici nu vom sti unde pleaca,
iar dupa ei se mai aude o toaca.

Urmele lor sint sau copiii sau munca,
intr-un temei lasa intreaga porunca,
sara pe deal nu e decât un amestic
de fabulos, de nebunesc si domestic.

Ziua s-a stins, zeama de zarzara cruda,
tipa guzgani, cine-are timp să-i auda,
carii batrini de-o vesnicie lucreaza,
printre copii zgomotul lor isca groaza.

Daca intinzi mâna cu-o mica lumina
ai să si simti vrejuri crescind în gradina,
niste pindari, haulituri isi arunca,
fetele mari grup se întorc de la lunca.

Poarta în sini dorul de-o mâna barbata,
cei cautati mult mai târziu se arata,
podul pe râu scirtie si se indoaie,
mustele bat, semn de-nnorare si ploaie.

Lina-n fuior în turbioane se leaga,
creste-n dovleci dor de saminta
intreaga,
parca de ieri luna rasare-nspre miine,
plânge-un copil, sau parca latra un
câine.

Plaurii morti, cresc dintr-o apa uitata,
sfinti intelepti celor cuminti li se-
arata,
sara pe deal, uite un minz care moare,
suflet din el, ca si o seara apare.

Dulce-albastrui cauta suflet de iapa,
ea nu mai e, alta va sti să-l inceapa,
ultimi copii striga pe ulita noastra,
blinde bunici îi insotesc din fereastra.

Sra pe deal, cumpana sinea nu-si
strica,
sara pe deal e ca un duh de bunica,
fruct zemuit imprastiat pe tot locul,
coacem porumb, unde ai nostri fac
focul.

Sara pe deal, dulce vinare de vara,
azi nici un om nu are dreptul să
moara,
sara pe deal, fum doborit dintr-un
sfesnic,
cade pe om, parca-ntrupindu-si-l
vesnic.

Sara pe deal, cinepa fumega bice,
cei pedepsiti, nu au curajul s-o strice,
toate ramin, precum au fost în natura,
starea de om trece spre starea cea
pura.

Sara pe deal, spune ca asta ni-i rostul,
să o numim suflet din sufletul nostru,
sara pe deal, sufletul mare al lumii,
sara pe deal, ochii în lacrimi ai mumii.

Iar când noi toti vom murmura ce ne doare,
tu să ne dai o crestineasca iertare,
sara pe deal, nu a murit idealul,
sintem aici: Oamenii..Sara..Si Dealul.

°°°*°°°

Oratie de nuntă

Astfel dupa tine se incheie toate.
Trag oblonul negru la fereastra mea.
Nu mai vreau deceptii, vreau singuratate,
Nu mai vreau iubire, voi abandona.

Avusesem dreptul si eu, ca oricare,
La o nebunie, la un ultim glont
Ultima speranta, ultima-ncercare
Dar în magazie era doar gablonz.

Nu-i nici o problema, toate-s foarte bune.
Te-am iubit desigur, cum mi-ar sta să neg...
Si cu pasiune, si cu voluptate
Si credeam în tine, vrednic si intreg.

Hai, intinde mana pentru despartire
Schimba-ti telefonul, ca si eu mi-l schimb
Saluteri miresei, salutari la mire,
Poate se rezolva toate intre timp.

Intra în multime, nimeni n-o să stie
Doua, trei persone care ne-au ascuns,
Eu voi tine minte scurta nebunie
Si-ntrebarea noastra fără de raspuns.

Firea ta ciudata n-o voi regasi-o
Nici n-ar fi nevoie, tu ramai un mit.
Nunta fericita, te-am iubit, adio,
Nu intoarce capul, pleaca, te-am iubit!

Vezi ca se confirma barfa despre mine:
Te-am lasat deodata crud si nefiresc
Totusi tine minte, tine bine minte
Te salvez de mine fiindca te iubesc.

°°°*°°°

Îmi pasă

Mi-e dor de tine
Si nu-mi ajung celelalte
Uite ca un surogat
Pentru puritate
Nu s-a gasit.

Mi-e dor de tine
Mi-e tine de tine
Mi-e inlauntrul meu de tine
Mi-e nu stiu cum,
Mi-e nu stiu ce,
Mi-e dor de tine ca de acasa.

Imi pasa!

°°°*°°°

Detalii

Stiu unde
Nu stiu de unde,
Nu stiu de ce
Si nu stiu
Pentru ce merit
Dumnezeu te-a trimis
Pe buzele mele.

°

Poezii cenzurate - Sunt radical (1979-1989)

Îndrăgostit de Bucuresti

Nu stiu de ce, pe cât m-afund în viata
mă simt atras de fleacuri omenesti,
si-mi place-n anotimpul de vacanta
să-ntirzii, să ramin în Bucuresti.

De el ne-am saturat, dar el ne place,
el e un prag lovit să vezi alt prag,
si-acum, când sint satul de locul zilnic
mă simt golit si-mi e deodata drag.

Pe piatra lui am tot batut cadenta
si-am s-o mai bat atât cât voi trai,
spre un Olimp ascuns pe orice strada
în cautarea marii poezii.

Aici m-au sufocat cu dulce teii
si au trecut aiurea anii mei
aici copiii mi-au venit la viata
si am născut si-am ingropat idei.

La Bucuresti, copilaria toata,
visam s-ajung să pot si eu vedea
celebrii ciini ce au covrigi în coada
si să-ntilnesc si eu pe mama mea.

Eu vara as iubi-o pe orbeste,
dar simt ca toamna-i anotimpul meu,
când frunze si lumini pe bulevarde
mai dau halou parerilor de rău.

Când pe terase se mai bea o bere
si oamenii romante triste vor,
si-n curti se face vin din must de struguri
si toti bucurestenii au umor.

L-am parasit destul, ca azi să-l caut
si să-l gasesc intodeauna treaz,
nu este el cel mai frumos din lume,
dar cel mai drag ne e în orice caz.

Mă pregatesc să fug din nou în tara
si să cistig aripi dumnezeiesti,
să pot gusta melancolia toamnei
în fiecare colt de Bucuresti.

3 august 1989
°°°∗°°°

Soferul si nevastă-sa

Ne urcasem cu totii în autobuz
Care nu era confortabil, dar era independent,
N-avea fiecare locul sau,
Dar ne gindeam ca o să aiba,
Era primavara,
Venea vara,
Se dezghetau drumurile,
Puteai să mergi cu gulerul camasii descheiat,
Se dezghetau drumurile,
Noi cântam cântece de-ale noastre, vechi,
Pe care nu le mai cântasem de multa vreme
Si unii din cauza vitezei,
Care-i imbata,
Altii cu o tandra ironie,
Am inceput să zicem, să cântam
Ca autobuzul nostru
E cel care dezgheata
Drumul pe care mergem.

Pe directia aceea spre munte,
Spre marele munte,
Nu mai mersese niciodata un autobuz,
Numai turisti particulari,
Numai nebuni ocazionali.

Asa ca nu ne interesa destinatia,
Ne ajungea bucuria
Ca mergem cu totii spre marele munte.
Soferul era tinar,
Conducea pentru prima oara
Un asemenea autobuz.
Fusese ajutor de sofer,
Lucrase mult si cinstit,
Dupa cum mergea, dupa cum frina,
Era fare indoiala cel mai bun sofer
Dintre toti soferii nostri,
Asta conduce exceptional, strigam noi,
Asta-i omul care ne trebuie
Si el dadea din mîna cu modestie
Rugîndu-ne să nu-l mai laudam,

Cal incurcam la condus.
In fond e autobuzul dvs.,
Eu sint al dvs.,

M-ati ales să conduc autobuzul,
Asta-i treaba mea.

Noi am aplaudat, chiar si aceasta lepadare, a lui,
De laudele noastre.

Si autobuzul mergea mai departe
Si-n diverse localitati, în care ne opream,
Multi urcau
Si nimeni nu mai voia să coboare.
Era un autobuz unic
Nu mai exista asa ceva în imprejurimi.
Ramasesera-n urma troleibuzele agatate
De reteaua electrica
Si lipsite de orice independenta,
Tramvaiele inghesuite intre sine
Si aceeasi retea.

Autobuzol nostru se incarcase inspaimintator,
Fiecare urca în autobuz cu ce avea mai bun,
Soferul conducea exceptional,
Nimeni nu conduce mai bine ca el,
Strigam noi
Si el dadea moale din mâna,
Si noi strigam iarasi,
Lasa frate, Iasa modestia la o parte,
Da-o dracului de modestie
Noi, care n-am avut niciodata posibilitatea
Unui asemenea drum,
Stim valoarea lui adevarata,
Esti al nostru,
Esti dintre ai nostri,
Ramii intre noi,
Bravo,
Ura,
Si el nu mai putea să ne opreasca,
Trebuia să fie atent la drum,
lar noi eram prea multi
Si incepusem să-l incomodam,
Stateam claie peste gramada în autobuz,
Dar uneori îi blocam o mâna sau un picior,
Pina când citiva meseriasi
L-au rugat să opreasca pentru citeva minute
Ca să-i faca o cusca de protectie,
Să nu-l mai incomodam la condus,

Dar să-si ia si nevasta lângă el,
Au zis altii,
Ca drumul e lung si se plictiseste omul.
Si uite-l acum în cusca lui de protectie,
In cabina lui blindata!

Ce hotarit conduce,
A dat drumul si la muzica,
Se aude în toata masina o muzica eroica,
Pe care o intrerupem noi din când în când
Cu cântece despre el si de drumul nostru,
Si hai, mă, să fim atenti si cu nevasta-sa,
Ca si el e om.

In autribuz vara e cald
Iarna e frig,
Drumul continua,
Am inceput să obosim,
Nene soferule, opreste,
Să ne odihnim si noi.
Să te odihnesti si dumneata,
Ca n-o fi foc,
Dar el nu mai aude,
El conduce,
Si-ntr-adevar, conduce exceptional,
E cel mai bun, strigam toti,
Dar ne e foame,
Pentru ca n-am mai oprit demult,
Si-avem nevoie si noi
De piine, de apa, de un ragaz,
Probabil c-am inceput să-l si enervam
Cu mofturile noastre
Setea, foamea, somnul,
Geamurile autobuzului nut mai exista demult,

Pe ele au sarit cei ce n-au mai putut suporta,
Usile au ruginit si nu se mai deschid,
Si soferul conduce autobuzul
Din ce în ce mai nervos,
A inceput să faca si accidente,
Stau si el si nevasta-sa cu miinile pe volan,
Marile piscuri îi cheama,
Mai e putin combustibil,
Am intrat pe un fel de linie ferata,
Vecina cu drumul,
Dupa ce ni s-au spart cauciucurile
Si dupa ce soferul a darimat
Cu lovituri de autobuz
Case si biserici,
Sate si orase,
Incepem să coborim,
Si bineinteles ca viteza creste,
Asa e la orice coborire,
Viteza creste,
Nu mai e nimeni în autobuz,
Unii au murit,
Altii au fugit,
Alii ne-am uscat de foame si de sete,
Altii am inghetat de frig,
Muntele e tot mai departe,
Dar autobuzul coboara
Halucinind pe linia moarta
De cale ferata,
Si numai ei doi,
Soferul si nevasta-sa,
In cabina blindata,
Se uita doar inainte,
Nu mai stiu pe cine conduc si unde se duc,
Si de ce tac toti pasagerii
Si de ce se merge cu viteza prabusirii,
Când excursia incepuse atât de frumos
Catre marele munte.

12/13 iulie 1987
°°°∗°°°

Cineva mă ascultă

In veac cu putere oculta
din zid cineva mă asculta.
cu cât mă coboara pe mine.
cu-atât el mai mare devine.

Iubirea mi-o suge prin tuburi.
mă simt rastignit pe suruburi,
ce face cu mine nu-i veghea,
el trage din zid cu urechea.

Ai zice ca apara, poate,
poporul de rău si pacate,
de cei ce tin arme în lira
de cei care mint si conspira.

Dar nu el asculta orbeste,
pe om când acasli traieste,
ne intra-n cearsaf si sub piele,
în creier de ginduri sai-l spele.

Prin mari, electronice unde
în ochi si în talpi ne patrunde,
putere zeiasca si oarba
el scris e si-n firul de iarba.

Asculta fereastra deschisa
si viermii urcind în caisa,
cum gifiie-n dragoste mirii,
concertul marunt al pieirii.

In veac cu politie multa,
din zid, cineva mă asculta.

1981
°°°∗°°°

Călugăr

Doamne, fă-mă calugar
Si cheama-mă până la tine
Să-ti spun adevarul
Despre marele dezastru pamintesc.
Doamne, fă-mă calugar.
Au fost haituiti,
Au fost ofensati,
Dar calugarii au totusi
O oarecare libera trecere

La vamile cerului.

Undeva, la Cheia,
Am auzit eu ca exista
O scara de rasina de brad
Care ajunge până la tine, Doamne,
Lasa-mă să urc si să-ti spun.

Voi gasi-o chiar daca
Nu e în evidenta primariei din Mîneciu
O voi gasi-o dupa miros,
Dupa mirosul mortilor
Dupa mirosul viilor,
Dupa mirosul de tamiie.

O voi gasi-o si voi veni
Să-ti spun ce rău e pe pământ
Să-ti spun ca-n luptele pentru dreptate
Dreptate a iesit
Atât de zdrobitor victorioasa
Incit a devenit idee,
Nu mai are nici o realitate.

Doamne e nedrept totul,
Copiii nu mai au decât recreatii si examene,
Ore de clasa nu mai sint,
Batrinii sint pusi la zid
Sub niste taloane de pensii
Care sint trase din tunuri
AIe binevointei generale.

In rest muncim până ne cad miinile din umeri
Si nu mai stim pentru cine muncim
Mai ales ca ei ne dau să facem
Lucruri pe care tot ei le considera inutile
Si ne reproseaza noua
Ca facem lucruri inutile.

Dar, în fine Doamne, primeste-mă în audienta
Pe mine, calugarul cel mai limbut,
Al minastirii tale cu 5 continente.
Hai, Doamne, fi bun si primeste-mă
Ca, alttel, daca intirzii,
Nu mai am pe unde urca
Vine omenirea flaminda
Să manince scara de rasina
Care duce la tine,
Doamne, fă-mă calugar,
Fa-mă si asculta-mă
La ora când minastirea ta
Cu 5 continente
Si cu 4 miliarde de prapaditi
Instaleaza ultimele arme
In clopotnita !

10 decembrie 1983
°°°*°°°

Minciunile

Dar, hai, să ne spunem minciuni importante,
Dar, hai, să ne spunem minciuni si mai mici,
Asa cum amantii le mint pe amante
Si ele îi mint pe pământ pe aici.

Dar, hai, să ne spunem cu patos brasoave,
Dar, hai, să vedem cine minte mai mult,
Asculta delirul consoanelor grave,
Cum si eu minciunile tale le-ascult.

E foarte frumoasa, e foarte frumoasa
Minciuna aceasta pe care mi-o spui,
Asa ca, te rog, si pe mine mă lasa
Să palavragesc doar ce nu-i, doar ce nu-i.

Concurs de minciuni la echipe si solo
Si ies campioni mincinosii cei mari,
Dar, draga Păcală, tu ce faci acolo ?
In campionate de ce nu apari ?

Se minte cum nu s-a mintit niciodata,
E multa minciuna la noi pe pământ,
Sint false recursuri si nu-i judecata,
Balanta cea veche-a dreptatii s-a frint.

Dar, hai, să mintim fără nici o rusine,
Dar, hai, să mintim în direct si-n raspar,
Ca poate prin rău vom ajunge la bine,
Minciuna suprema va fi adevar.

1984
°°°∗°°°

Analfabetilor

V-am spus ca sint un om periculos
Si nu mi-ati luat avertismentu-n seama.
V-am spus s-aveti pentru persoana mea
Un plus de-ngrijorare si de teama.

V-am spus ca fac teribil de urit
De sint calcat putin pe libertate.
V-am spus ca sint osteanul credincios
Dar care doar cu inamici se bate.

V-am spus să va astimparati si voi,
Cenzori capriciosi ai vremii mele,
C-o să va coste scump maruntul moft,
De a ne face noua zile grele.

V-am spus să puneti mâna să munciti.
Să nu mai tot pinditi zelosi din umbra,
V-am spus ca n-o să placa nimanui
Pornirea voastra, tulbure si sumbra.

V-am spus ca vremurile s-au schimbat
Si ca situatia e mai complexa,
Nu-i intelectualul - servitor.
Cultura nu-i ceva ca o anexa.

Si lumea nu se poate cuceri
Umflind la cifre si mimind tumulturi
Cu aroganti si trindavi doctoranzi,
Cu papagali care tin loc de vulturi.

V-am spus si am puterea să mai spun
Ca nu incape muntele în sera
Ca prea-i scurt drumul de la rai la iad
Si de la caprioara la pantera.

V-am spus să nu-l fetisizati pe Marx,
Să nu-i pastrati în spirt invatatura
Si voi intr-una fără să-l cititi
Il pomeniti până va doare gura.

V-am spus ca batalia pentru om
Nu iarta astazi nici o dezertare
Si voi v-ati decorat voi intre voi
Când lupta este în desfasurare.

V-am spus ca muzica nu-i un microb
Care ameninta civilizatii
E-a omului pentru a fi mai bun,
V-am spus: ceva care să-i placa dati-i.

V-am spus, concetateni analfabeti,
Si luati aminte si să tineti minte.
Dar nu stiam ca v-ati născut si surzi
Si scoateti arma când vedeti cuvinte.
1979
°°°∗°°°

Probă olimpică

Mintea mea obosita
nu e mai proasta
decât mintea voastra odihnita,
hai să gindim impreuna,
hai ginditi si voi,
incordati-va mintile odihnite
si produceti ginduri.

Ce cânt acele broboane de sudoare
de pe fruntile voastre ?
Straduiti-va,
concentrati-va,
ginditi-va,
aveti mintile odihnite,
dormiti de 2.000.000 de ani,
ati avut scutire,
ati avut permisie,
ati avut concediu mental,
ce dracu!

Va depaseste în viteza broasca testoasa,
melcul, de-a carui trecere
va tiuie urechile,
e un melc mort,
ariciul v-apare ca un ideal imposibil,
va miscati ca prin corpuri solide,
ca prin undelemn inghetat
ca prin ochi de sticla,
ce dracu!

Ginditi,
nu mai aminati aceasta,
ginditi, ar fi trist pentru voi
si vai fi pus mintea la uscat
pe gardurile în care inchideti,
cu depline sentimente
de posesiune si protectie,
mintea mea obosita.

10 noiembrie 1983
°°°∗°°°

Regresăm

Nu-i nimic, e-n regula,
mai asteptam doua sute de ani,
ce-o să fie, un biet accident istoric,
o socoteala matematica gresita,
sintem în Estul Europei, nu uitati.
Rusii, da, Maghiarii, da,
Polonezii, da, Bulgarii, da,
noi, nu, noi nu, noi nu progresam,
ca se interpreteaza,
când nu voiau vecinii,
noi nu puteam, n-aveam voie,
când vor vecinii,
nu vrem noi, n-avem nevoie,
asta e, asa sintem noi, ai dracului,
dati în Paste, asta e, dati în Paste,
nu-i. nimic, e-n regula,
mai vedem noi, mai vedem,
aveti rabdare, nu bateti din picioare,
nu va pripiti
noi regresam cu placere,
noi regresam cu talent,
noi nu ne luam dupa nimeni
decât când regreseaza.
Doua sute de ani! Atât!
Aveti rabdare, nu chemati salvarea,
nu exagerati, nu cricniti,
regresati cu noi!

Inapoi, mars!

8 aprilie 1988
°°°∗°°°

Motorul gresit

Si daca dupa cum s-a auzit
si daca dupa cum un simt o spune
intregul drum e o desartaciune
si chiar motorul e croit gresit!

Masina e din ce în ce mai grea,
o-mpingem nazuind la zile bune
si asteptam s-apara o minune
să ne putem urcasi noi în ea.

Tu nu auzi constrcuctor de motoare,
ca ti l-am da pe-acesta inapoi ?
E un motor prea lenes, prea greoi
nu poarta, ci-i purtat de fiecare.

Si zi de zi motorul nostru moare
si-n loc să meargă el, l-impingem noi.

1983
°°°∗°°°

Condamnati

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe,
eu vad pierind, cu ochii, ce-am iubit,
mi-ar fi prea mult si-o gaura de sarpe
să merg în ea, tacut si umilit.

Ce să mai cânt. când au venit piratii
si apele din matci ni le-au furat,
o lacrima fiintei mele dati-i
si-o s-auziti de omuI scufundat.

M-as ineca, m-as stinge si m-as duce,
să mă zdrobeasca ritmuri pe-o sosea,
nici nu mai am nevoie de o cruce,
mi-a fost destul c-am dus-o pe a mea.

Eu, sclavul trist al harpei mele tristre,
prapadul intinzindu-se il vad
si nu mai e nimic să mai reziste
acestei sinucideri în prapad.

De n-as avea puterea diavoleasca
să inteleg ca totul a cazut,
dar vin heralzii cinici să-mi izbeasca
scrisorile prapadului de scut.

Prietenii mă ocolosc de frica,
probabil mă considera ciumat,
eu insumi scriu acum la lampa mica
să nu mă vada cei care se bat.

Iubire ? Vis de miine ? Regasire ?
N-au gizii mei un minim interes
povesti cu dulci iluzii să-mi insire
din starea condamnatului să ies.

Se pregateste marele exemplu !
Acela, zic Casandrele, sint eu !
Ca un berbec am să mă duc în templu.
Murind, macar s-ajung la Dumnezeu.

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe,
eu, cântaretul soarelui din nord,
de-aicea, dintr-o gaura de Sarpe,
rostesc un acatist si-un dezacord.

Ce să mai cânt ? Doar calea pin-la gide !
Ce să mai cânt ? Pe voi, ca pe eroi ?
Imi vine si a plânge si a râde
ca nu exista cale inapoi.

Voi nu vedeti ea nu mai aveti tara
si ca straini vi-s pruncii, cobitori,
invata ei ceva pe dinafara,
dar n-au părinti, ei au meditatori.

Voi nu simtiti ca nu mai aveti ape ?
V-au luat piratii tot pe vasul lor
si iata, din aproape în aproape,
noi sintem un pustiu nemuritor.

Din harpa mea ridicola si tandra
involuntar un cântec fără rang
te cheama lângă mine, hai Casandra,
saruta-mi gitul gata pentru streang.

1981 - 1983
°°°*°°°

Sînt radical

Sint radical
mai precis
sint pentru pastrarea
unui just raport
intre minciuna si adevar,
intre eroi si eroi,
intre plus si minus,
sint radical,
mai precis,
mi-e sila de demagogia socialista
mai tare decât de
demagogia burgheza
pentru ca o simt
apasindu-mă cu mult mai de aproape.

Sint radical,
cred ca nu e buna legea
care te condamna mai grav
daca ucizi un urs
decât daca ucizi un om,
ba mai mult,
te condamna mai grav
daca vorbesti,
daca ai opinii,
decât daca ucizi.

Sint radical
adica îmi inchipui

ca daca ecuatia
"poporul ne-a ales,
vorbim în numete poporului,
guvernam în numele poporului,
construim socialismul
cu oamenii si pentru oameni,"
este adevarata,
nu e corect
să-i distrugi omului
casa, orasul sau satul,
fără să-l intrebi pe om;
zece elevi au declarat la scoala,
când i-a intrebat dirigintele
ce fapte bune au savirsit,

în ziua aceea,
ca au ajutat o batrina
să treaca strada
dar de ce asa de multi,
s-a mirat dirigintele
pentru ca batrina
nu voia să treaca strada
au raspuns ei.

Cam asta ar fi situatia
sint radical
si o privesc în fata,
daca batrina nu vrea să treaca strada
e greu să te lauzi
ca esti cel mai bun dintre oameni
pentru ca o obligi
să traverseze,
si lucrurile stau chiar asa,
batrina nu vrea
să treaca strada.
batrina nu se afla pe strada
nici nu exista strada,
si batrina nici nu e batrina.
ci o tara emotionata
ca va trebui să traverseze.
Sint radical,
adica mi-e groaza
de remuscarile
care nu mai pot salva nimic,
mai ales viata
care si asa se incapatineaza
de citeva generatii incoace
să se duca în pastele mă-sii.

Sint radical,
îmi plac prunele, piersicile,
marele veratice, libertatea,
femeia, granitele istorice,
si strugurii tamiiosi.

Sint radical,
as putea dicta un poem
si de la un telefon public,
dar tot radical sint
si mentionind
ca n-as putea face aceasta
decât daca si cea
careia îi dictez
ar avea telefon.

Sint radical,
cred ca Maresalul Ion Antonescu,
daca ar fi rejudecat
de un tribunal impartial,
ar putea fi declarat
fără rezerve,
erou al Romaniei post-mortem
si martir universal,
macar dupa lectura
Pactului Ribbentrop-Molotov.

Sint radical,
cred în valoarea frunzei de varza
aplicata pe lucrurile dureroase
ale corpului.

Sint radical,
nu cred să existe
inger mai urit
si demon mai frumos
decât omul,
si, mai mult decât atât,
nu cred să existe

accident mai rodnic
si lege mai contrariata
decât omul.

Din mine insumi
si din ceilalti
extrag radacina patrata
si observ ca nu e decât apa,
apa în stare de gindire,
apa cu suflet si cu virtejuri,

apa intr-o nevindecabila
formula chimica.

Sint radical,
când ploua
si când ninge
stiu ca e vorba
despre mine,
despre apa care sint,
despre apa care sint.

1 august 1988
°°°*°°°

Preaplinul sufletului (1994-1997)

Prea târziu, la Paris

Prea târziu am ajuns la Paris, prea bătrân,
n-am avut nici noroc, nici chemări, nici curaj,
unde sunt, mă trezesc doritor să rămân
şi, cu grele picioare, m-ating de pavaj.

Nu-i de mine nimic din infernul modern,
eu în peşteri, acum, aş avea locul meu,
pe o piatră de râu mi-ar fi dor să-mi aştern,
orice drum la Paris mi se pare prea greu.

E trei sferturi sub ierbi generaţia mea,
ce să caut aici, fără nimeni din toţi?
invalizi glorioşi, lângă voi aş cădea,
dar mă cheamă absurd nebunia pe roţi.

Prea târziu am ajuns, prea bătrân, la Paris,
amintirea s-a şters, în memorie-i gol,
era bine să-l gust, cât mi-a fost inetrzis,
de pe oricare loc, azi, abia mă mai scol.

Şi mi-e dor de Brâncuşi, cel mai mult de Brâncuşi,
dacă nu-ntârziam, într-un straniu pariu,
îi umblam la fereşti, îi dormeam pe la uşi,
pentru opera lui, măcar piatră să-i fiu.

Condamnat, pentru veci, să fiu numai român,
noapte bună, oraş al eternei lumini,
prea târziu am ajuns la Paris, prea bătrân,
hai acasă, eu plec, n-are rost să rămân,
e prea scump pentru mine să mor în străini.

1995
°°°*°°°

Lume, lume

De la mine pan' la tine
Numai fluturi si albine,
De la tine pan' la mine,
Numai rau si nici un bine.

De la mine pan' la ea,
Numai lant si numai za,
Unde-i ea si unde-s eu,
Numai piese de muzeu.

De la noi pana la lume,
Numai fiare fara nume,
De la lume pan' acasa,
Numai vreme friguroasa.

De la mine pan' la ei,
Numai lupte si scantei,

Ei acolo, eu aici,
Si-ntre noi e-un fel de bici.

De la voi la oarecine,
Numai gusteri si ruine,
Din neant la dumneavoastra,
Numai gratii la fereastra.

De la noi pana la noi,
Numai ei, din doi in doi,
Invers, de la noi la noi,
Numai stare de razboi.

De la toate pan' la toate,
Numai tu, singuratate,
Numai tu si eu si plansu-mi,
De la eu pana la insumi.

7 noiembrie 1997
°°°*°°°

E prea puţin

De-atâtea zilnice-ncercări mizere,
De-atâta umilinţă şi păcat,
De-atâta moarte câtă ni s-a dat,
E prea puţin o singură-Nviere.

Şi, totuşi, pe pământul îngheţat,
Lumina lunii drepturile-şi cere
Şi-n stupi lucrează vechiul dor de miere
Şi vânturile primenirii bat.

E ca un fel de rupere de ere
Şi ca un întuneric luminat,
E lupta-ntre femeie şi bărbat,
Ca la un alt scandal pentru putere.

Şi, vai, în tot ce, zilnic, s-a-ntâmplat,
E prea puţin o singură-Nviere.

25 aprilie 1997
°°°*°°°

Orfani

A fi om e mai greu decât plumbul pe lume,
Noi nici nume n-avem. Dar câţi oameni au nume?

Ne-aţi uitat în cămin şi ni-i greu şi ruşine,
Mai cumplită, oricum, e uitarea de sine.

Suntem răi între noi, tot ce-i rău ne-răieşte,
Cei mai răi sunt acei ce urăsc omeneşte.

Noi - parinţi nu avem, cum destinul ne arată,
Pe pământ, cei mai mulţi n-au nici mamă, nici tată.

Poate că, între noi, peste traiul de câine,
Sunt cei supradotaţi pentru lumea de mâine.

Şi mai mare ca noi e, oricum, altă rană,
Un popor de orfani, într-o lume orfană.

10 aprilie 1997
°°°*°°°

Târziu

Când v-am rugat să-i ocrotim,
Când v-am rugat a nu-i uita,
N-aţi auzit şi mi-aţi răspuns
Că-i o problemă foarte grea.

Şi-am fost ridicol stăruind
Şi-am încercat să vă mai spun
Şi noi m-aţi învinovăţit
Şi m-aţi considerat nebun.

Şi eu v-am zis că nu e timp,
Că suntem nişte pasageri,
Şi voi aţi construit minciuni,
Mai multe astăzi decât ieri.

Şi-acum de ce vă bucuraţi
De arta celor ce-au murit,
Când voi i-aţi condamnat pe ei
La trai pe muchie de cuţit?

O locuinţă v-am cerut,
S-o dăm artiştilor pribegi,
Şi jaful vostru mi-a răspuns
Cu literele unei legi.

Acum, e gata casa lor
Şi v-aţi putea şi voi mândri
Că daţi o casă celor morţi,
Deşi ei v-au cerut-o, vii.

Târziu răspuns şi ipocrit,
Artiştii au ajuns pământ,
E gata casa vieţii lor,
Dar locatarii nu mai sunt.

20 mai 1994
°°°*°°°

Căruciorul cu rotile

America nu se dezminte.
Ea, tocmai în aceste zile,
Ne mai trimite-un preşedinte,
În căruciorul cu rotile.

Prin orizonturi numai ţinte,
În voie mişună reptile,
Şi iarăşi e-un fior fierbinte
În graniţele inutile.

Din lacrimile fostei mile,
Mai strigă ruşii: înainte!
De Yalta tragicelor file,
Ne-aducem iarăşi, toţi, aminte.

Şi, sub căruţul cu rotile,
Se scoală morţii din morminte.

20 martie 1997
°°°*°°°

Bătrânul cersetor

La coltul strazii e un cersetor
Cu mana-ntinsa, catre-o alta lume
Decat aceea unde, fara nume,
El ispaseste rasul tuturor.

Adolescentii se mai tin de glume
Si-i pun in palma semne de-ale lor,
El e batran si intelegator,
Cu noi, cu totii, dar, cu cei mici,
anume.

Si cine observa, int-o doara,
Ca el e-aici din vremuri de demult,
Imperturbabil, in acest tumult,
El, cersetorul, a uitat sa moara.

Sub zdreanta lui, minunea se-
ntrupeaza,
In el e Dumnezeu, ce sta de paza.

9 aprilie 1997
°°°*°°°

Unde să pleci

Află şi-nvaţă
Acest refren:
Până la moarte,
N-ai nici un tren.

Clipă absurdă
Şi, noi, năuci,
Nici nu ştiu unde
Vrei să te duci.

Încă nu-i gata,
În hale reci,
Trenul cu care

Crezi c-ai să pleci.

Deocamdată,
Încă de ieri,
Acarii însuşi
Se simt şomeri.

Care plecare,
Care pardon,
Care adio,
Care peron?

Ce despărţire,
Când amândoi
Nu ne cunoaştem
Noi între noi?

Nu fi precoce,
Nu insista,
Încă-i abstractă
Iubirea mea,

Cât tu, pe lume
Nici n-ai venit
Şi, într-un pantec,
Suferi cumplit.

Crește, sub cerul
Astrilor căşti,
Maternitatea
Unde urmează
Să mi te naşti.

28 decembrie 1997
°°°∗°°°

Viaţa, dublu mixt

Trăiesc aici, dar mă simt că sunt departe,
Din ce în ce mai singur şi mai trist,
Nici nu mai ştiu cât pot să rezist,
Închis într-un ziar şi într-o carte.

Mă-ncredinţez iluziei deşarte
Că mă salvează regăsirea-n Christ,
Dar, vai, ajung un fel de dublu-mixt,
Cu viaţă-n minus şi cu plus de moarte.

Şi, totuşi, nu m-a ocolit norocul,
Deşi mi-a fost întotdeauna greu,
Şi-am transformat în foc destinul meu
Ca, azi, cenuşa să rezume focul.

Şi de-aş cădea, aşa cum cere jocul,
Ca să devin o piesă de muzeu,
Eu tot îi mulţumesc lui Dumnezeu
C-a-ntârziat şi-aşa, prea mult, sorocul.

18 iulie 1997
°°°∗°°°

Ce simplu mi-ai fi, dacă nu te-aş iubi

Altceva nu-i nimic
Şi mereu mă complic
Şi ce simplu mi-ar fi,
Dacă nu te-aş iubi.

Dacă m-aş lua după pretexte,
dacă-aş trage unde e uşor,
nici nu trebuia s-aud de tine
şi-mi era mai de folos să mor.

M-am băgat de bună voie slugă,
dragostei morale ce ţi-o port,
dar pricep că mi-ar fi fost rentabil
să privesc destinul ca pe-un sport.

Nu-i o simplă încăpăţânare,
pentru un ambiţios pariu,
dar aleg o cale complicată,
tocmai din motivul că sunt viu.

Eu detest relaţia burgheză,
decorată circumstanţial,
mă închin la legile naturii
şi salut iubirea, ca scandal.

Mama ei de viaţă prefacută,
tatăl ei de soartă la mezat,

te iubesc în felul unui trăznet,
te prefer aşa cum s-a-ntâmplat.

Greu îmi e şi greu îţi e şi ţie
cu acest fel de a trăi al meu,
totuşi, vreau să ştii că, din pacate,
dragostea e o dificultate,
fără care-ar fi cu mult mai greu.

31 decembrie 1996 - 1 ianuarie 1997
Bucureşti
°°°∗°°°

Altele

A tine, a mine

Mai miros a tine, mai miroşi a mine,
o să vină vremea să ne şteargă ea,
încercare aspră, misiune grea,
nouă, niciodată, nu ne va fi bine.

Te-am iubit cu moartea în împreunare
te umpleai de mine, iarăşi te vâna,
azi rămâi cu moartea, trista, blânda mea,
eu rămân cu pielea scânteind de sare.

Mai miros a tine, ochii mei sunt plini
de-ale tale lacrimi până în călcâie,
dragoste finală, moartea mea dintâie,
floare-n gelozia sectelor de spini.

Mai vorbesc cu tine- trist şi dureros
prin al cărnii noastre-mpreunat miros.

°°°∗°°°

Actorul

O, biet actor
O, biet artist
Rolurile mor
Viaţa e un teatru trist.

Actorul a ieşit în stradă,
Să-şi cumpere ceva salam,
Era în haine de paradă,
Ca Voievod peste un neam.

Printre maşini, printre tramvaie
Actorul se grăbea firesc
Urma să vină-un nor de ploaie
Perucile se dezlipesc.

Şi când s-a aşezat la coadă
Cu paloş, mantie şi scut
Deodată oamenii din stradă
Ca Voievod l-au cunoscut.

S-au dat deoparte cu sfială
Mulţimea toată murmura
Văzându-i hainele de gală
Să ne trăieşti Măria-Ta!

Republicani, mă rog, cu toţii
Descoperiseră alt mod
De-a da cuvânt la noi emoţii
Şi se-nchinau la Voievod.

Dar ploaia a venit deodată
Şi ei văzând cu ochii lor
Întreaga-i faţă demachiată
I-au aruncat un fel de plată:
Lăsaţi-l dracu', e-un actor.

O, biet actor
O, biet artist
Rolurile mor
Viaţa e un teatru trist.

°°°∗°°°

Adio, vara

Adio, vara, pleaca-n ascunzisuri,
Noi suntem gata de-a cadea –ntr-o carte,
Si de-a mai lacrima catre pietrisuri,
De dor de tine si de dor de moarte.

Din fructe coapte picura alcoolul,

Nimic nu mai ramane cum fusese,
Ce cosmic iese dintre ramuri golul
Penultimelor tragice regrese.

Si va veni si ultima rafala,
Dar nu-o vom apuca-o, nu e sansa,
Cand in ninsoarea imateriala
Bolnavii lumii vor cadea in transa.

Ci noi atata am putea decide,
Incostienti si tristi ca prima oara,
Prin fumurile toamnelor putride,
O carte pentru voi: adio, vara!

°°°∗°°°

Biet nemuritor la zidul morţii

Numai viteza mă mai ţine viu
Şi sclav măreţ aceloraşi proporţii,
Să mă opresc, n-am dreptul nici să ştiu
Că sunt alergător la zidul morţii.

n-am timp la zidul morţii să m-aşez,
şi combustibil am, de nicăierea,
probabil unii cred că şi trişez,
dacă, de-o viaţă, îmi refuz căderea.

n-am mai dormit de când eram copil,
cu-aceste roţi, cu-această şa sunt una,
iar dacă aţ încetini, umil,
m-aş prăbuşi din zid, pe totdeauna.

Distanţele pe care mi le-asum,
Paradoxal, sunt cele şi rămase,
pe zidul lentei morţi, de-atâta drum,
vehiculul mi s-a urcat în oase.

A mă mai crede liber, nu încerc,
În toată cursa asta nebunească,
Fiinţei mele, alergând în cerc,
Îi este interzis să se oprească.

Şi, vai, în toată tragica belea,
Cobor şi urc mereu aceaşi pantă
Şi nemurirea e o boală grea,
Un fel de plictiseală arogantă.

Destui îşi pot închipui că eu
Ador această-ntrecere vulgară,
Că-mi place tot acest absurd turneu
Pe zidul morţii unui circ la ţară.

Dar eu alerg, ca să nu mor, cumva,
Şi înţeleg cu vrere vinovată
Că nu mai am puterea de-a pleca
De-aici, din zidul morţii, niciodată.

Nu pot trăi, precum nu pot muri,
Nu mă opresc, precum m-alungă
sorţii,
Nu pierd nimic şi nu pot birui,
Ca biet nemuritor la zidul morţii.

°°°∗°°°

Bocetul epuizant

M-aş aşeza cu capu-n pumni şi-aş
plânge
pentru destinul meu ursuz de cuc,
că nu pot la sfârşit nimic să duc,
aş plânge lacrimi, ca să curgă sânge.

Să mi se scurgă sângele din vine
în bălţile finalului de veac,
să pară că vorbesc, dar eu să tac,
să tac în gura mare despre tine.

Să tac iubirea mea adânc-bolnavă,
să tac şi fulgerul că te-aş zdrobi,
să tac ca încleştatul de gingii,
să tac şi a revanşă, a gâlceavă.

M-aş plânge pân-la os şi pân-la nume
prin ochi, ca lacrimă să ies din lume.

°°°∗°°°

Câine şchiop

Cum umbli fără cauză şi scop
Pe negrele, murdarele şosele,
Întruchipare a tristeţii mele,
Vitreg copil al lumii, câine şchiop.

Şi lacrima ţi-o bei, strop după strop,
Şi ei îţi frâng spinarea cu zăbrele
Şi-n propriul sânge vor să mi te spele,
Mănuşi să fii şi să te dea la shop.

Vai, şchioapeţi într-o lume nemiloasă,
Lovit de toate roţile, suspini,
Nu poţi nici să mai mergi, nici să te-nchini,
Cei care fug în pace nu te lasă.

Aşa ni-i soarta noastră* de străini,
Tu, câine şchiop, fost animal de casă.

*De lovituri mortale să fim plini
Şi hăituiţi, să ne simţim acasă.

°°°*°°°

Carnaval

Cea mai mare surpriza,
Cel mai mare soc,
nebunia serii,
punctul culminant
al balului nostru mascat
in care
nimeni
n-a mai cunoscut pe nimeni
a fost acela in care
cineva
a avut ideea geniala
sa aparem cu totii
cu fetele noastre reale.

A trebuit sa ne mascam
din nou
ca sa ne mai putem
recunoaste
si sa ne dam
buna-ziua.

°°°*°°°

Clopot la sânul mamei

Ca un clopot de gâtul unei oi
Aşa atârnam eu de sânul sfânt
Al mamei mele, în al doilea război
Cînd s-a petrecut împrăştierea
românilor pe pământ.

Ca un clopot de gâtul unei oi
Şi mama mă ţinea să nu pre cuvânt,
Căci veneau armatele străine peste noi
Să ne ia popor, să ne ia ţară, să ne ia
pământ.
…….
Ca un clopot băteam într-o tragică
turmă
Ce-am aflat şi ce-am plâns mă ajunge
din urmă.

°°°*°°°

Clopotul

La atelierul de turnat clopote
e o schelărie pentru încercări;
când clopotul e gata aici şi bate,
ţăranii din satele care-l aşteaptă
se închină şi asteaptă să vadă ce va fi
în vreme ce turla bisericii trozneste o
vreme mare, de dor de clopot.

°°°*°°°

Clopotul Reîntregirii

Din om în om se-aude un clopot
departe
De dincolo de viaţă de dincolo de
moarte.
Îl duc pe umeri Moţii, din Apuseni,
încoace,
Miroase-a vârf de munte şi a ştergar
de pace.

Un clopot care poartă un semn divin în sine,
Că ştie să vorbească şi ştie să suspine,
Un clopot ce arată şi morţii dar şi mirii,
Că-i clopotul nădejdii şi al reîntregirii.

Şi dacă merg motoare pe ardere spre astre
Divinul clopot merge pe lacrimi, de-ale noastre.
Un relief de lacrimi s-a întocmit sub turlă
Şi viscolele vremii pe-acoperişuri urlă.

Când clopotul se zbate la început de iarnă,
Istoria din sine pe ţară o răstoarnă.
Şi după ce-o clătеşte şi limpezeşte parcă,
O lasă tot sub turlă în clopot să se-ntoarcă.

Din Horia şi din Cloşca, şi din Crişan, din roată,
El a-nvăţat să fie, şi-a învăţat să bată.
Precum Mihai Viteazul venise să-l cunoască,
Să-i dea tot lui Moldova şi Ţara Românească.

Martirică rostire şi bronz umblat cu talpa,
Se desluşeşte ţara pe clopotul din Alba.
Întâi Decembrie, ziua, mereu cea mai frumoasă,
Reîntregită hartă şi patria-mireasă.

Muntenia-temeiul, ca şi Moldova, toată,
Doar când s-a-ntors Ardealul vru clopotul să bată.
Divinul nostru clopot, îndreptăţit să spună
Că sântem toţi acasă la mama, împreună.

Şi Doamne, către Putna, şi către Direptate,
În Alba e un clopot de lacrimi, care bate.
Iluminând utrenii, şi prelungind vecernii,
El cântă primăvara la începutul iernii.

Şi cât de-adânc se află în ochiul care plânge,
Prin fiecare dangăt să-l simţi în ochi şi-n sânge.
Aşa de-nalt tresare, în fiece nădejde
Şi la conclavul păcii vorbeste româneşte.

Gândeşte ca un geniu, tresare ca o ramă,
Vorbeşte despre sine din turla suverană.
Ci noi la el să mergem, ca să ne dea putere,
Cu el să fim de gardă când patria ne-o cere.

Cum cântă din el însuşi, cu cerul şi zăpada
În el se află toate, de ieri, de azi, de mâine,
Un cântec fără margini, numit Româniada.
Şi lupta pentru ţară şi lupta pentru pâine.

Dureri şi biruinţe s-au regăsit într-însul
Şi ce-am uitat cu vorba noi n-am uitat cu plânsul.
Sânt maicile într-însul şi pruncii şi martirii,
În clopotul Nădejdii, şi al Reîntregirii.

°°°*°°°

Colindul ulciorului

Omar Khayyam mai duce dorul
Femeilor de pe la hanuri,
Ce fi-vor in curand ulciorul
Menit a potoli elanuri.

Acolo unde el sfarseste
Povestea lui cu cai si iepe,
Ca-ntr-un cosmar, diavoleste,
Povestea mea abia incepe.

Tu te vei naste iar din lutul
In care-ai coborat intreaga
Ca te trezeste sfant sarutul
Care din toate te dezleaga.

Si-asa cum tu fusesesi vasul
Din care au baut drumetii
Ca un bolnav trezit mi-e glasul
Chemand din nou heralzii vietii.

Acesti drumeti care baura
Din trupul tau, si vin, si sange,
Si care cu-o duioasa ura
Stiau la piepturi a te strange

Vor fi si ei curand ulcioare
Din care o sa torni cu mila
Un vin in birturi populare
In moi tacamuri de argila.

Frumoaso, pune-ti alta haina
Ca vor urma aceleasi chinuri,
Dar tu alege-n mare taina
Pe cel mai negru dintre vinuri.

Si, cum santem cu toti la masa,
Si vii si morti, tot impreuna,
Tu, prin purtarea ta aleasa,
Trecuta moarte ti-o razbuna

Si-n bratele caldurii tale
Sa-i porti pe cei ce te cantara,
Poeti ce devenira oale
Si un Omar Khayyam de ceara.

Ca el, care-ti dusese dorul,
Si-n lut a zis ca-ti vine bine
Omar, sa fie el ulciorul,
Din care sa te bem pe tine.

1985
°°°*°°°

Colindul celui fara de tara

Unde-ai fi si unde te-ai tot duce
Cât ai fi de rău sau cât de bun,
Că mai crezi sau nu mai crezi in cruce
Cel mai greu îti este de Crăciun.

Când se strâng străinii pe la case
Si aprind lumini în pomii lor,
Ti se face mare frig in oase
Si de tară ti se face dor.

Cumpără-ti un cântec de pe piată
Si-o sa-ti cadă nendoios cu tronc,
Si-ai să-l tii cu tine-ntreaga viată
Imigrant and very tragic song.

Bate vântul, bate dinspre tară,
Suflă-n răni cu sare si pelin,
Bate vântul si te-nchide-afară,
Rudele in vizită nu vin.

Uite, Anul Nou cu dor de casă
Cum e ea, mai bună sau mai rea,
Amintirea-n pace nu te lasă
Pân-la comă in zadar vei bea.

Poti să tii si două, trei neveste
Stii prea bine, toti suntem la fel,
Insă tara numai una este
Emigrant atât de singurel.

Mori aici si nimeni nu te-aude
Dar visează tot ce-ti e pe plac,
Că te bărbieresti si pleci la rude
Si găsesti pe masă cozonac.

Bate vântul plin de dor de tară
Ti se face dintr-o dată rău,
Bate vântul si te-nchide-afară,
Nu stii ce să faci cu trupul tău.

Nu e mare lucru, stii prea bine
Altii mese mai bogate pot,
Dar un simtământ e viu in tine
Că acasă e mai mult ca tot.

Din putinul lor, ai tăi vor face
Tot ce pot să fie fericiti,
Să petreacă-n liniste si pace
Să mai râdă si să bea un sprit.

Unde-ai fi si orice-ai fi, bătrâne,
Parcă dorul salele ti-a frânt,
Si atât din tot îti mai rămâne

Să te-asezi cu fata la pământ

Si să plângi când toti în sărbătoare
Hohotesc de parcă te-ar sfida,
Si să plângi durerea ta ce-a mare
Si să plângi de dor de tara ta.

°°°*°°°

Colindul Poetului

Să-i fie veacul liber şi întreg
Plin de sudoarea lumii truditoare
A celor ce-l păzesc şi-l înţeleg,
Atîta cît de soarta lui îi doare.

Miner cinstit al nopţilor tîrzii,
Coleg de străluciri cu Universul,
Burduf de suferinţi şi bucurii,
Aşa să-i fie toată viaţa versul.

Să nu dea adevărul la tocmeli
Chiar dacă el ca om ar fi să cadă,
Răpus de propriile lui greşeli
Sau de vreo ipocrită mascaradă.

Purificîndu-şi sufletu-n furtuni
Să nu se lase vîntului ce bate,
Dator mereu acelor mulţi şi buni
Să aibă loc de-a pururi în cetate.

Oricum, el va trăi mai multe vieţi
De va simţi încetul cu încetul
Ce trebuie să facă-un cîntăreţ
Pentru a fi, prin voia lor, Poetul.

Să creadă-n oameni şi-n dreptatea lor
Agent, din veac, al plebei suferinde
Ajuns nemuritor ca muritor
Şi ca depozit tandru de colinde.

Să merite să tragă-n el un tun
Cu salvele obştescului oprobiu
De n-a-nţeles ce substantiv comun
Cîştigă dreptul sfînt de nume
propriu.

Să-i fie versul liber şi întreg
Că-i elegie, fabulă sau odă,
Căci pentru toţi acei ce-l înţeleg
Prezenţa lui nu este incomodă.

Poemul lui, extract de zori de zi
Şi început crepuscular de soare,
Să poarte suferinţi şi bucurii
Sudoarea sfîntă a lumii truditoare.

Şi, dacă zilnic întîlnind infern,
Va şti să-l pună la-ncălzit cazane,
El va muri, spre-a deveni etern
Şi cîntec al condiţiei umane.

Bucureşti 22,23 decembrie 1985
Lui Geo Dumitrescu,
învăţătorul de poezie
Vol. "Locuri Comune"

°°°*°°°

Fosta iubire

Nici amintirea nu te mai pastreaza
De-as vrea sa-ti cant m-as poticni
afon
Ai fost o nebunie si o raza
Ramai un numar vechi de telefon.

As vrea sa te mai vad dar nu se poate
Am auzit ca te-am vazut candva
Dar ca prin geam cu marginile mate
Priveam prin fosta draga fiinta ta.

Mai vine cineva si mai imi spune
Cate ceva de bine sau de rau,
Dar noi n-avem nici amintiri comune
Te-ai dus luand tot ce era al tau.

Candva te presimteam pe-o filfaire
Stiam apropierea sa ti-o gust.
Acum chiar sa ma tai tot nu am stire
Ca mie aproape pasul tau ingust.

A fost iubire ? Sau minciuna lunga?
Te rog da voie gandului curat
Din departarea mea sa te ajunga
La orice nume azi te-ai fi mutat.

Un telefon uitat si o adresa...
Aud ca suferi si traiesti urat
Si-ti cureti zilnic cuvenita lesa
Si tu, cu mana ta, ti-o pui la gat.

E greu sa-ti spun, dar viata impreuna
Oricat de scurta, m-a trimis sa-ti spun
Un adevar mai grav ca o minciuna,
Mai trist, mai inflamabil, mai nebun.

Nu mai existi, esti trasnetul de vara
Ce mi-a lasat in creier cer topit
Dar cand te-am aruncat pe usa-afara.
Eu cel mai mult atuncea te-am iubit.

Sa-ti spun sa te intorci ? Astepti zadarnic,
Ramai si-mbraca-ti viata in vopsea,
Marita-te mai bine c-un paharnic,
Sa aiba dromaderii ce sa bea.

°°°*°°°

<u>COMERCIANTII DE INGERI</u>

Au trecut prin oraşele noastre
comercianţii de îngeri,
vindeau îngeri,
împreună cu mături,
dacă luai şi pământul de flori.

Îngeri, ultimii îngeri,
din recoltele spontane, împreună cu ceva lucruri
de uz imediat.

Unde să-i ţinem? Ce să facem
cu îngerii, în vremea aceasta?
Aşa şi este, ce să facem cu îngerii?
Îngerii sunt o mare problemă
în toate aşezările profane.

Ce-o să zică nevastă-mea
dacă rămân cu îngerul în casă,
când ea pleacă la orele şase
la servici, iar eu am recuperare.

Bine, dar îngerul nu-i femeie,
de ce s-ar supăra tovarăşa,
nu are motiv, îngerul nu-i femeie
şi nici nu va fi niciodată.

Nici chiar în orele mele libere?
Nici chiar?
Şi-atunci de ce să-mi iau înger,
când şi sectoristul va deveni
suspicios?

Luaţi dumneavoastră, doamnă,
luaţi un înger, e foarte ieftin,
vă va trebui, când bărbatul
va fi plecat!
Doamne fereşte,
nu ştiţi cât e de gelos!
Bine, bine, dar îngerul
nu numai că nu e femeie
pentru bărbatul dumneavoastră,
dar nu e nici bărbat
pentru dumneavoastră.

Nu e? Zău? Şi-atunci?
Ce-o să zică biata soacră-mea,
copiii, când or veni, ce-o să zic eu?
Or să se uite vecinii la mine,
aşteptând explicaţii.
Eu o să mă roşesc, bărbatul meu
o să dea în darul beţiei,
lumea o să ne ocolească,
vom plăti o persoană în plus
la încălzire, la chirie, la apă,

nu, nu, ingeri- nu,
mai bine o pasăre,
sau chiar, Doamne iartă-mă,
un purcel, văd eu cum l-oi creşte,
însă îngeri- nu!
Şi îngerii nu putură fi văzuţi,
dârdâiau în căruţele amărâte
pline cu pământ de flori şi mături,
comercianţii de îngeri îi pierdură,
în lupta cu fiscul,
caii se treziră în abatoare,
iar ei, îngerii, trimişi special din ceruri
zburară ce zburară
cu mături şi pământ de flori,
cu căruţele amărâte cu tot,
încât oraşele
sunt astăzi murdare
şi sterpe de orice înflorire,
în vreme ce prin tribunale
nu se mai termină procesele intentate
comercianţilor de îngeri
care nu au nici o dovadă
însă au numeroase aripi
care le spintecă
hainele îndelungatei lor detenţiuni.

°°°*°°°

Convalescenta unei frunze

Si mai bolnav am parasit spitalul
Si ma ating cu fata de pamant,
Nici nu mai stiu probabil ce mai sint,
Asa convalescent mi-e idealul.

Si boala e infipta in esenta,
De-acolo n-o pot scoate cu nimic,
Mi-a mai ramas atat,un spatiu mic,
Cu un bolnav acces la existenta.

Si totul o-ntrebare si-un raspuns e,
Copac,cu flori murind in radacini,
Si ochii nalucesc,de lacrimi plini,
De-atatea intelesuri nepatrunse.

Poti,trunchi narcotizat,sa te inchini,
Catre convalescenta unei frunze.

°°°*°°°

Copaci fara padure

in povestea copacilor goi
scartaind intr-o singura usa
este vorba de noi amandoi
este vorba de foc si cenusa

doi copaci fara frunze pe drum
dupa cum ii priveste inaltul
doi copaci prin sarutul de scrum
aplecandu-se unul spre altul

nu mai suntem decat doi copaci
vor veni taietori sa ne tunda
vor lua crengi toti copiii saraci
pentru flacara lor muribunda

si chiar daca ma vei mai iubi
peste crivatul iernii ce vine
fara brate cu ochii pustii
n-am sa am ce intinde spre tine

spune-mi padure cu frunza rara
unde-i iubirea de asta vara?
nu stie iarna sa se indure
de noi copacii fara padure

°°°*°°°

Copilarie nestiutoare

Daca stiam ca sunt facut din
molecule,
ma zbateam sa ajung
razboi atomic.

°°°*°°°

Cos fara flori

Ti-am adus
acest cos
despre care
nu pot sa spun

ca e cu flori
pantru ca
acesta, iubito
nu e
si nu pare
un cos cu flori.

Acesta e un cos
cu oasele mele
zdrobite de tarmul
spre care
inaintam.

Daca poti
si ai timp
si rabdare
incearca sa asezi
aceste oase in ordine
si vezi
ce se mai poate
alege din ele.

Ti-am adus in dar
acest cos
plin cu
oasele mele.

Te-as fi putut minti
inca un an
ca sunt viu
si ca-ti aduc
flori
in cosul acesta.

Cand ai timp
si rabdare
descurca putin
albul neant
din cosul pe care
ti l-am lasat
in dreptul usii.

°°°*°°°

Damnat

Despre blândeţea de a fi de vină
Şi despre nebunia de-a fi trist,
Am să vă povestesc, cât mai exist,
Şi ochii mei atârnă de lumină.

Dezastrul care mi se-ntâmplă mie
Aţi vrea s-aveţi norocul de-a-l trăi,
Eu nu dau din tristeţea mea o zi
Pentru un veac întreg de veselie.

Nu dau, din tot coşmarul meu, un gând,
Neconvertibilul noroc mă ţine
De-a-mi fi cu cât mai greu, cu-atât mai bine,
Şi mă trezesc cu creierul urlând.

Şi nu mai ştiu nici eu ce e cu mine,
Ce-i lumea, ce se-ntâmplă, cine sunt!

°°°*°°°

Degetele tale

Sunt degetele tale, subţtiri ca nişte vreascuri,
Ce mi-au rămas din toată pădurea dispărută
Într-un ţinut de gheată şi de pîrjol te mută
Fiinţa mea, plecată prin lume, dupa vreascuri.

Mă simt ca o femeie bătrînă şi săracă,
Plecată prin padure să strîngă nişte vreascuri,
Eu degetele tale, subţiri ca nişte

vreascuri,
Le simt cum dau căldură ca vremea să-mi mai treacă.

Atît îmi mai rămîne, pădurea au furat-o,
Pădurea au schimbat-o pe aur şi avere,
Eu degetelor tale voiesc a le mai cere
Să-mi zăbrelească ochii şi fruntea rece, iat-o,
Să-mi încălzească duhul secundelor mizere
O, degetele tale prea triste, adorato.

°°°*°°°

Departe

Să fii atât de departe
de relele lumii
încât orice veste rea
care vrea să te-atingă
să nu ajungă la tine
decât după ce
devine istorie.

°°°*°°°

FIINTA NESUPUSA

Aş fi vrut să-mi organizez poezia
Ca să fiu mai sigur pe ea,
Dar versurile mele râdeau de prostia
Care mă înflăcăra:
Cum ai vrea tu să-ţi organizezi poezia?

Aş fi vrut atunci s-o sparg toată,
Si cu viaţa s-o dezorganizez
Dar ea se organiza împotriva mea,
Dintr-o dată,
După relaţia margine-miez.

Nimic nu mi-e cu putinţă
Dintre toate aceste idei,
Pentru că poezia, oricum, e-o fiinţă,
Care trăieşte după legile ei,

Poezia, oricum e-o fiinţă.

°°°*°°°

Din gară-n gară

Cea mai urîtă faimă ne omoară
În Europa ultimelor ştiri,
Suntem români, fugim din gară-n gară
Din patria strămoşilor martiri.

Vom pustii de tot această ţară,
În contul unei lente prăbuşiri,
Şi vom preface-n muzică uşoară
Vechi voievozi cu degete subţiri.

Iar pe aceia care încă ară,
Iar pe acei ce încă fac zidiri,
Îi vom lăsa în jalea milenară
Şi-n focul tînguitei lor uniri.

Noi emigrăm tîrîş, din gară-n gară,
La graniţe bocim ca musafiri
Şi facem România să tresară,
Ca vagabonzi la ultimele ştiri.

Furăm şi păcălim cu-o artă rară,
Europenii ne şi zic fachiri,
Că nici nu ştii, în fiecare seară,
De la români ce-i bine să admiri.

Oricum, ni-i, cîteodată, dor de ţară
Şi-n lacrimi gust sărat de amintiri
Şi-apoi murim şi noi, din gară-n gară,
Sărmani români, la ultimele ştiri.

°°°*°°°

E BINE

Că ne bîrfeşte lumea este bine.
Normal. Aproape excelent. Aşa e
când două drumuri mari se întretaie
vorbesc toate cărările vecine.

Dispreţuieşte-i dulce cînd murmură
sînt şi ei oameni, vor să comenteze,
lumea e un perete de proteze
înconjurînd o bîrfitoare gură.

Sîntem un cuplu de celebritate,
Romeo-Julieta cu păţanii,
ei ne bîrfesc, de mor de rîs Balcanii,
dar să le mulţumim adînc de toate.

Şi-n murmurări, şi-n chicoteli confuze
eu te sărut, tăcerea mea, pe buze.

°°°∗°°°

Durerea femeiasca

V-am tot iertat, v-am tot acoperit,
Si, sa mai amanam, nu-i intelept,
Ar fi, sa recunoastem, in sfarsit,
Femeia, n-are, totusi, nici un drept.

Muncim, ca niste sclave, zi de zi,
Frumoase-am fost, pe cel dintai traseu,
Si condamnarea de-a ne urati,
Chiar voi, ce ne iubiti, ne-o dati, mereu.

Stam in picioare, inca de cu zori,
Si va mirati ca nu mai sunt subtiri,
Dar voi, care va credeti tot feciori,
De ce nu aratati ca niste miri?

Pe unde ne dati dreptul de-a munci,
Lucram istovitor, cu voi in rand,
Din cand in cand, in burti ne dati copii,
Iar voi plecati a altele, razand,

Cand suferiti, ne cereti langa voi,
Ori va-mbatati, ori ati trudit prea mult,
Va plangem, cand va duceti la razboi,
Sau cand va speriati, la vreun consult.

Eroic v-am iubit nelegitim,
Si legitim, eroic v-am iubit,
Ne bateti, ne-nselati si noi o stim,
Ba, alteori, intram in circuit.

Iar cele care, azi, pe termen scurt,
Va fura amintirile de ieri,
Is vor plati placerea unui furt,
Fatal, cu furtu-aceleiasi placeri.

Si, uneori, pacatuim curat,
Crezand, prin lacrimi mari, de ochi atei,
Ca insusi Dumnezeu este barbat
Si nu le intelege pe femei.

Dar, vai, a fost odata prea frumos,
Ca-n filmele de dragoste a fost,
Si-acum, ne omoram sarguincios
Si zilnic ne distrugem fara rost.

Ne-nvinge viata fara orizont
Si voi ne-nvingeti, intr-un mod cainesc,
Traim ca niste vaduve de front
Si mainile mereu ni se aspresc.

Acum, cand auziti acest repros,
Priviti, fara privire, inapoi,
Incuvintati din cap, marinimosi,
Si credeti ca nu-i vorba despre voi.

Si, totusi, e vorba despre toti
Sunteti la fel de rai si de flamanzi,
Durerea femeiasca pentru soti,
E-un credit fara giruri si dobanzi.

Va e urat cu noi, va e urat,
Si ne-ati ucide, dragilor barbati,
Asa ca va rugam numai atat:
Puteti sa ne jigniti, sa ne-njurati,
Dar faceti-o cu tonul coborat
Si pan-adorm copiii, asteptati.

°°°∗°°°

Dragoste in fan

Sa mergem amandoi la strans de fan
Si soarele sa ne luceasca-n coasa,
Din cand in cand in urma sa-ti raman
Ca sa te vad aprinsa si frumoasa.

Pe fondul verde sa te decupezi
In felul nimfei cu picioare brune
Si-n patima magneticei amiezi
Eu sa imbratisez ce nu pot spune.

Acolo unde nu mai e cuvant
Si sangele incepe brusc sa fiarba
Sa cad asupra ta ca trunchiul frant
Si-n dragoste sa ne-mbracam in iarba.

Si sa mirosi a sare si-a trifoi
Si sa te-ntorc in paza umbrei mele
Si sa simtim tot cerul peste noi
Si gargarite clinchetind pe piele.

Si lenesi scuturandu-ne de fan
Sa trancanim un soi de amanunte
Din cele ce pe buze mai raman
Cand se arata ploaia dinspre munte.

Si sa uitam de noi intr-adevar
De forma noastra peste clai ramasa
Si tu sa-ti aranjezi zburlitul par
Privindu-te in luciul bland de coasa.

°°°∗°°°

Evoluţia speciilor

Când ni s-a dat cuvântul, ni s-au luat aripile,
Zadarnic este dorul nostru după aripi,
Noi invocăm în lume aripi şi, pentru a convinge,
Trişti cheltuim cuvinte, îndureraţi de lipsa unor aripi.

Vrem să zburăm, vrem să trăim cu aripi,
Râvnim luxoase aripi, cerem ceţoase aripi,
Vrem aripi şi vrem aripi, vrem aripi şi vrem aripi,
Şi cheltuim cuvinte în goana după aripi.

Şi iarăşi cerem aripi, oricui îi cerem aripi,
Deşi când ni s-au luat aceste aripi
Ne-a fost cedat cuvântul,
Pe care îl trimitem după aripi

Vrem să intrăm în aripi, să locuim în aripi,
Ni-i locul între aripi, acolo vrem să stăm,
Şi cheltuim cuvinte: vrem aripi, daţi-ne oricăruia din noi
Pentru această viaţă câte un stol de două aripi.

Departe, între aripi, se-ntemniţează păsări,
Cu câte două aripi, plictisindu-se de zbor;
Şi căutând terenul pe care să se-aşeze,
Lor de cuvântul, izgonit de aripi, le e dor.

°°°∗°°°

Elegia ultimei iubiri

Aceste nopti de insomnie
aceste pauze-n destin,
ti le dedic cu totul tie,
Cu toata moartea ce-o contin.

Cand se va face socoteala,
scazand tot timpul nedormit,
vei sti sa intelegi gresala
si cat de tanar am murit.

Parca te simt la mii de leghe

pe-o nava care ar lua,
in toata starea mea de veghe,
oceanu-ntoarcerii cu ea.

Tu esti acum numai ideea,
fara miros, fara pacat,
feminitatea, nu femeia,
plecarea te-a abstractizat.

Iar daca as cadea departe,
cu tot acest prapad al meu,
eu m-as ruga si peste moarte,
de grija ta, lui Dumnezeu.
.....
Fragment din poezia Elegia ultimei iubiri, din volumul Meserie mizerabila,
sufletul-Adrian Paunescu, 2000.

°°°*°°°

Haine vechi

Rămîn prin casă nişte haine vechi,
Un fel de moştenire părintească
Şi umbre ale tragicei perechi,
Că posesorii nu mai vor să crească.

Părinţii ajung din ce în ce mai mici,
Îi părăseşte calcaru-n derivă
Şi, dintr-o dată, nu mai sunt aici
Şi hotărîrea e definitivă.

Paltonul mamei nu mai are rost.
Încap în el aproape două mame,
Şi-acel voal, ce potrivit i-a fost,
Începe, dărîmat, să se destrame.

Cît despre tata, ce să vă mai spun.
Costumele, absenţa i-o îmbracă.
Parc-a suflat un croitor nebun,
În toată garderoba lui săracă.

Imaginea pantofilor bătrîni
E un maidan, vociferînd prin casă,
Şi parcă-i poartă-n boturi nişte cîini,
Ce-i duc din loc în loc şi-apoi îi lasă.

Cravatele se despletesc fuior
Şi o deshidratare le străbate,
Un ştreang secret conspiră-n firul lor
Şi bat ca nişte steaguri demodate.

Părinţi bătrîni, de nu cumva şi morţi!
Şi, brusc, achizitoriul marii taine,
Oprit în faţa fiecărei porţi,
Vrea haine vechi şi vrea părinţi în haine

°°°*°°°

INTOARCEREA TARANULUI

Apleacã-ti fruntea de stãpân
spre brazda noastrã milenarã,
reînviat tãran român
si fãcãtorule de tarã...
Intr-un pridvor cu busuioc
ascute briciul pus la grindã,
peste-un lighean muiat la foc
tu bãrbiereste-te-n oglindã
Ai colindat ce-ai colindat
prin lumea vesnic friguroasã,
acum bine-ai venit în sat
mai cald e totusi pe acasã
Te-asteaptã brazda s-o-nfloresti
si grajdul sã-l îndesi cu vite
si vechi colinde românesti
te mustrã, parcã pãrãsite...
Tãran român, Mãria Ta,
sã nu lasi cîmpul tãu sã moarã,
ti-au dat strãmosii ce lucra,
cu mîinile-au fãcut o tarã
Dã iute briciul pe curea
si bãrbiereste-te de-a rîndul,
cã vezi cã azi e ziua ta,
care durează cît pãmîntul
La cimitir, pe la cei dusi,
coboarã-n zori si te închinã,
sã ungi tîtînile la usi,
deschide geamul spre luminã,
Reparã gardul putrezit,

dã coama calului prin mînã,
si ca sã simti cã ai venit
sleieste apa din fîntînã
Si nu uita, din cînd în cînd,
sã mai si mori cum se cuvine,
în toti urmasii renãscînd,
cum toti strãmosii sînt în tine
Tãran român, Mãria Ta,
îndreaptã cãi ce se strîmbarã,
prin tine tara va dura,
cã tu ai palma cît o tarã

°°°*°°°

Halucinaţie gramaticală cu Hamlet

Şi Hamlet străbate pământul cu Yorick,
Cu Yorick în pumn sau cu chiar capul său,
Căci prinşi amândoi în vârtejul istoric,
Chiar Yorick e Hamlet şi nu-i pare rău.

Şi Hamlet se ţine pe sine în mână
Şi Yorick pe umerii săi s-a suit,
Şi Hamlet miroase a mort şi-a ţărână
Şi tidva păstrează în ochi un clipit.

Pământul le e cimitirul, acum,
Bufonul cuvinte de bârfă îndrugă,
Iar prinţul abia împlineşte o rugă,
Dar cine-i pe umeri şi cine-i în pumn?

A fi sau a nu fi, ce verbe de fum,
Ciudat, agramat şi morţiu se conjugă.

°°°*°°°

Iluzia unei insule

Diseara-i plecarea in insula mea
Trasura din nou te asteapta la scara
Ia-ti haine mai groase si nu-ntarzia
Caci fiind politisti s-ar putea sa apara
Nu-ti face probleme, birjarul e mort
Si caii sint morti si trasura e moarta
Fugim fara martori in nu stiu ce port
In insula mea la cinci capete sparte
Nu-ti face probleme, birjarul e mort
Si caii sint morti si trasura e moarta

Acolo vom creste copii monstruosi
Lachei de metal si de mizga vor rade
Povesti ne-or ticsi de la mosi si
stramosi
Tic-tac telegraful, cadavrele ude
Vom trage trei filme color de deochi
Si le vom trimite in lume de-a randul
Ca sigla batandule cate un ochi
Al patrulea ochi pentru casa
pastrindu-l
Vom trage trei filme color de deochi
Si le vom trimite in lume de-a randul

Nu-ti face probleme - E mijlocul verii
E mijlocul iernii, ciudata poveste
Iar cand vei urca i-n zadar sa te sperii
Trasura ca moarta parandu-ti ca este
E numai iluzie, dincolo-s eu
Te-astept cu faclii 4600
Zadarnic te sperii ca ninge mereu
Ca strajile drumului fumega-n munte
E numai iluzie, dincolo-s eu
Te-astept cu faclii 4600

Hai vino si urca si spune ceva
Birjarul e mort, are sange de carja
Te-astept fara martori in insula mea
Port haide de nuc, sint aproape o birja
Si daca nu-mi vezi fata ce mi-am
gasit-o Sa stii ca in insula mea tot sint
Movila celui mai proaspat mormant
Intinde piciorul si calca-l, iubito
Si asta e totul pe care diseara
Fantoma trasurii asteapta la scara

°°°*°°°

Pictură de iarnă

Sînt pictori, în cer, care lasă
Culorile lor să mai cadă
Pe-aci, pe pămînt, pe acasă,

Şi asta se cheamă zăpadă.

Sub bîrne albastre-celeste
Lumina privirii tresare,
Cînd strigătul nostru mai este
Zidit într-o sfîntă ninsoare.

Mai vindem din fumul năpraznic
Al zilnicei noastre redute
Un bon de intrare la praznic
Cînd ninge din stelele mute.

Ninsoarea e-aproape abstractă,
Atîta-i de sfîntă şi mare,
Că tronuri sub regi se cotractă
În sinucigaşa ninsoare.

Dar, domnule pictor al iernii,
Ce rar te arăţi de o vreme
Şi noi te rugăm cu vecernii
Şi noi îţi trimitem poeme.

Pe fiece fulg se citeşte
Un chip de bărbat sau femeie
Şi unele cad îngereşte
Şi loc îşi găsesc în muzee.

Vol. "Locuri comune"
°°°∗°°°

Patul lui Zamolxes

El nu tine tară de-a doua
Ca marmură albă în miei arde seul
Si el luminează cu roua
Spre tronul de sare pe care stă zeul.

Aici doarme zeul pe patul de piatră
Cătelul pământului umbra si-o latră
Născut a fost zeul pe scutec de sare
Si-n lacrimi, apoi, l-au purtat fiecare.

Plângeau de durere, de dor sau de jale
Măreau pe Zamolxes pe oricare cale.
opreau cu stiintă si marea si plânsul
În sângele lor ei dădeau tot de dânsul.

Si-a fost bucurie în sfântă cetate
Că zeul Zamolxes stă liber în toate
Purtat de plugari, de păstori si de schimnici
Dar zeii ceilati îl râvânină potrivnici.

Si atunci cu tristete, Zamolxes frumosul
Ca - întreg să rămână în tară folosul
Se trase în munti într-o pesteră tristă
Să creadă rivalii că nu mai există.

de acolo veghează si-i creier de bine
Ai lui niciodată să nu se închine
La zeii străini cu a lor cârdăsie
Si liber si teafăr, poporul să-i fie.

Pe patul de piatră el stă într-o rână
Si tara si-o sterge de lacrimi cu o mână
În cealaltă mână cu degete grele
Îsi poartă pământul vâslind printre stele.

Cătelul pământului umbra i-o latră
Si zeul se culcă pe patul de piatră.

°°°∗°°°

Opriti aceasta frunza

Atunci cand cade frunza pornita sa rastoarne
Intreaga roata a lumii si fiecare pom
O simt ca mi se rupe din sange si din carne
Si mi se face mila de lume si de om.

Si mi se face mila de mine si de tine
Si frunza care cade ma-nebuneste iar
Si –apoi de-atatea lacrimi imi e putin mai bine

Si mi se desfrunzeste pe trup un calendar.

Si nu se mai intampla nimic din cele sfinte
Doar frunza care cade in dulce hodoronc
Si nu mai am putere si nu mai am cuvinte
Si fiecare fibra rasuna ca un gong.

Opriti pe creanga frunza , destul cu-atata toamna ,
Destul cu-atata ceata si oameni neciteti
Opriti aceasta frunza de foc ce ma condamna
Sa stiu masura scurtei mele vieti.

°°°∗°°°

Om cu clopot

Malul acesta foarte abrupt
din care cerul luna şi-a rupt
este hamacul în care m-aşez
ca să-mi mai iasă floarea din miez,
astfel aicea stau şi aştept
clopotul lumii să-mi treacă în piept
să nu-l mai simt cum îmi fierbe în nervi,…

Clopotul mare-mi fierbe în os,
tidva e tot ce-am putut şi am scos
din acest clopot rău şi diform
pe-a cărui limbă astăzi adorm.

Clopot de negru, clopot de gri,
bate ce bate şi nu te opri.
sfărmă oasele mele cu sârg,
du-te apoi şi mă vinde la târg,
m-am săturat să te duc şi suport,
parcă mi-aş duce propriul meu, mort,
tu înăuntru mă baţi şi m-apeşi
dangăte roşii-mi ies prin cămăşi,
lumea apasă de-afară şi ea
doamne, turtită e azi viaţa mea.
Sunt vietate fără noroc
Care purtând acest clopot prin foc
Şi l-a-nghiţit şi-l poartă acum
Oriunde-n lume, pe orice drum.
Şi am să rămân doar atât, doar atât:
Omul de sunet c-un clopot la gât!

°°°∗°°°

Ninge din Shakespeare

Ninge uitat. Toţi fulgii astăazi daţi-i
Celor săraci, copii să şi-i mintă,
Ninge fără de corp, ca din oglindă,
Cade lumina pe toţi condamnaţii.

Pe toată omenirea suferindă,
Pe toţi duşmanii, ca şi pe toţi fraţii,
Ninge uitat de-atîtea generaţii,
Ninge cu fulgi din lanţul de pe grindă.

Ninge din Shakespeare, cu zădărnicie,
Cu amăgiri, cu desprimăvărare,
Numai groparul limita cunoaşte
Cînd cu dispreţ el tace-n gura mare.

Ninge cu fulgi pentru lipit sicrie
Şi lumea moare, naşte, moare,
naşte…

°°°∗°°°

Nimeni pânã la viscol

Nu mai e nimeni
Între mine şi viscol,
Numai eventuala bunãvoinţã
A celor ce pãzesc şi asmut ninsorile,
În rest, vârsta prãbuşindu-se
Asuprã-mi, fãrã logicã.

Nici tata, nici mama
Nu mai sunt aici,
Sã preia şocul,
Sã elibereze drumul din faţã,
Acum, între mine şi viscol,

E numai viscolul.

Nici mãcar eu nu mai sunt,
Eu am murit azi noapte
Odatã cu mama,
Ultima mea pavãzã,
Ultima mea redutã,

Înainte de capitulare,
Înainte de blocaj,
Înainte de viscol,
Bunãvoinţa paznicilor de ninsori
Poate însemna un popas
La un ceai fierbinte.

Apoi, viscolul lovindu-mã-n piept
Şi eu ducând grija
Copiilor care vin dupã mine
Şi care, încã, nu ştiu
Ce e viscolul
În toate ninsorile lui
Asmuţite încoace.

°°°∗°°°

Nimeni nu e singur pe pamant

Nimeni nu e singur pe pamant,
Cineva in grija lui il are,
Nici cei singuri-singuri nu mai sunt
Daca are umbra fiecare.

Singur stai in casa si gandesti
Ca esti singur fara mantuire,
Dar in pragul casei parintesti
Se aude-un greierat subtire.

O scrisoare-ti fosneste-n maini,
Un postas la usa ta mai bate,
Latra-n departare niste caini,
N-ai sa mai cunosti singuratate.

Asta este boala cea mai grea,
Dar de ea instantaneu se scapa,
Cand in plinsa sete, cineva
Iti aduce un pahar cu apa.

Umbre jos si norii sus pe cer,
Cai pascand si soarele in scapat,
Om stingher in drum spre om
stingher

Nimeni nu esingur pan' la capat.

°°°∗°°°

Nebunul de alb

Acum sunt mai pustiu ca-ntotdeauna
De cand ma simt tot ma bogat de
tine
Si-mi stau pe tampla Soarele si Luna
Acum mi-e cel mai rau si cel mai
bine

Si uite n-are cine sa ne-ajute
Abia-si mai duce lumea ale sale
Pe un perete alb de muze mute
Nebunii negrii cauta o cale

Si te iubesc cu mila si cu groaza
Tot ce-i al tau mi se cuvine mie
Ca un nebun de alb ce captureaza
Regina neagra pentru vesnicie

Prin gari descreierate accidente
Marfare triste vin in miezul verii
Iar eu sunt pln de gesturi imprudente
Ca sa te-apropii si ca sa te sperii

Jur-imprejur privelisti aberante
Copii fragili ducand parinti in spate
Si sanii gri de os alunecand pe pante
Iar albatrosi venind din zari uscate

Mi-e dor de tine si-ncerc sa-ti vad
chipul
Te caut pe orice latura a firii

Si daca-n podul palmei-ncerc sa iau nisipul
Vad un inel jucandu-se de-a mirii

Ii vad in batalii din vreme-n vreme
Ostasii garzii tale mi se-nchina
Iubita mea cu foarte mari probleme
Cu chip slavon si nume de regina

Fiorul rece prin spinare-mi trece
Cand mi-amintesc cu gene-nlacrimate
Ca tu de la etajul treisprezece
Vroiai sa te arunci sa scapi de toate

Dar tu ai inteles de fapt ca nu-i se cade
Sa-ti pui in cumpana intreaga viata
Ca nu-s in joc abstractele rocade
Ci sangele ce fierbe sau ingheata

Neputincioasa, trista si frigida
Asa ai fost si apareai senina
Dar cel care-a stiut sa te deschida
Nu-i fericit, ci imbatat de vina

Lasand, de fapt, ambitiile deoparte
Ne aruncam in marea nemiloasa
Si-mpreunati ca filele-ntr-o carte
Ne facem din sudoare sfanta casa

Pe urma vin ceilaltii sa ne-o distruga
Si ochii tai ma cauta intruna
Dar eu inalt nefericita ruga
Purtand pe tampla Soarele si Luna

°°°∗°°°

Miros de contrarii

Singurătatea ne face bine,
singurătatea ne dă puteri,
mănâncă astăzi scrumul de ieri
flacăra noastră fără ruşine.

Noi ne mai credem corăbieri
peste abisul mării depline.
Dar picătură de apă nu vine
din ţevăria pe unde-o ceri.

Mari în pretenţii şi-n fapte - mici
ne ţinem rangul, ne vindem gândul,
bietul orgoliu pururi urmându-l,
râvnind acolo ce-avem aici,
şi libertăţii sufletul dându-l
şeile noastre miros a bici.

°°°∗°°°

Mioriţa

Tundeţi oile că le e cald,
tundeţi oile că vine vara,
tundeţi oile ca să vedem
ce e turmă
şi ce e legendă.

°°°∗°°°

Mi-e imposibil fără tine

Nici nu mai ştiu dacă erai frumoasă
Si nici în ce culori îţi sta mai bine,
Stiu doar că amintirea nu mă lasă
Si că mi-e imposibil fără tine.

Vizionez femei nenumărate,
Femei interesante mă mai sună,
Dar rece şi străin mă simt de toate
Si nu mă văd cu ele împreună.

Nu pot nici să-mi explic întreaga
dramă,
Care-a decurs din întâlnirea noastră,
Dar vechiul dor al dragostei mă
cheamă
Si tu îmi faci cu mâna la fereastră.

Subtile explicaţii cui i-aş cere?
Tot prostul face pe interesantul
Si-n condamnarea asta la tăcere,
Mai conversez de-a surda, cu

neantul.

Si cum sã transformãm iubirea-n urã,
De ce nu noi, ci solii sã lucreze,
Si sã pãtãm simţirea cea mai purã,
Punând incendiul tot în paranteze?

N-aş vrea sã te-ndârjesc sau sã te sperii,
Nici sã te fac sã te-ndoieşti de tine,
Dar eu te-am adorat fãrã criterii,
Estet bolnav, al patimii depline.

De dragul tãu, am fost cu lumea-n luptã,
Te-am apãrat de bârfe şi de crivãţ,
Si dupã toatã veghea ne-ntreruptã,
Cedez numai în lupta împotrivã-ţi.

Si totuşi tu ai fost cea mai frumoasã,
La mine-n braţe îţi fusese bine,
Obsesia iubirii nu mã lasã
Si-mi este imposibil fãrã tine.

Din volumul "Liber sã sufãr" - 2003

°°°*°°°

Mamă de plumb

Mamă, ce plumb ai în pântec,
mamă, am visat
că atârnăm, dumneata şi eu,
de un clopot de plumb,
care bătea înfundat, mohorât,
mamă, vecinii au răguşit
sau clopotul care ne-nconjoară
se stinge pe oasele noastre.
Mamă, ce plumb ai în pântec
de simt în oase, de treizeci de ani,
otravă
şi plăcerea de a cădea?

Mâinile mele cad pe fundul apei,
nici osul frunţii nu pluteşte,
plumb, plumb nociv,
în toată fiinţa mea,
mamă, dulcea şi depărtata mea
mamă
de plumb,
dumneata, mamă,
matca mea de plumb,
dumneata, mamă,
zi a sinuciderii porumbeilor.

°°°*°°°

Lumină din lumină

Lumină din lumină pănă-n veci,
Lumina în lumină se închină,
Lumina moare, spre a învia,
Copii-lumină din părinţi lumină.

Pământu-ntreg e-un candelabru
sfânt,
Într-o celestă horă de lumină,
Nu stele sunt pe cer, ci lumânări,
În invierea pururea creştină.

Şi combustibilul acestei nopţi
De dulce, invincibilă lumină,
E sângele acelui răstignit
Ce învіază neatins de vină.

Lumini hohotitoare, sus, pe culmi,
În peşteră, în casă şi-n ruină,
Lumini în creieri şi în cimitir,
Pradoxală noapte de lumină.

Acum, Biserica lui Dumnzeu
Nici n-are ură, nici nu se dezbină,
Eternitatea pâlpâie în ea,
Biserica zidită din lumină.

Trudim şi lăcrimăm lumini,
Nici o durere nu ne e străină,
Lumini pe buzele lui Dumnezeu,
Acum, şi moartea însăşi e lumină.

°°°*°°°

La plecarea lui Marin Sorescu
"infractiunea de a fi"

Si-mi vine sa plâng si sa strig, Putem linistiti înopta,
Ducându-mi la frunte o mâna, Tacerea ne este deplina
Se face teribil de frig, Si noaptea aceasta e grea,
În literatura româna. Ca ni s-a mai stins o lumina.

Si, vai, incapabil am fost, Spre ceruri neutre mai strig:
S-ajung, într-o seara, la tine, Dati moartea, dati moartea afara !
În ultimul tau adapost, E noapte, e umed, e frig,
Sa-ti dau buna seara Marine. În carti, în lumina si-n tara.

Si totul era sub control Deodata, vedem îngroziti
Si vesti, parca, totusi, mai bune, Cuvinte si vieti suprapuse,
Uitasem ca, singura-n rol, Ai scris si o carte "Tusiti",
Doar moartea nu ni se supune. Te-ai stins, începând cu o tuse.

Si, iata, aud ca te-ai dus, În piept, simt o stare de rau
Rapus, pân'la urma, de boala, Si ochii imi ard pentru tine
Tu, tragicul nostru surâs, Si singur e sufletul tau,
Cu opera ta geniala. Pe-un fir de paianjen, Marine.

8 decembrie 1996

°°°*°°°

La fân

Ce greu se pot înţelege oamenii
Cu propoziţii simple:
"Mi-e dor să dorm în fân".
Prea complicat, nu-i aşa?
Nu e destul să spui:
Mi-e dor să dorm?
O, nici atâta nu-i puţin,
Mai simplu, trebuie mai simplu:
Mi-e dor.
Dar astăzi, pentru mine,
Oricât de greu mi-ar fi
Să trec în propoziţii simple
Cu tot calabalâcul meu ideologic,
O fac şi nu mai spun decât atât,
Şi la atât mi-e jurământul să rămân
O uscăciune de ziceri simple:
Luna pe Voroneţ,
Plute năzăritoare peste Bistriţa
Şi-o coasă-n fân, şi-o coasă-n fân,
Şi dorul meu de somn,
Ca o iertare după greşeală.
S-adorm acum în plină criză mondială
Şi să mă scol bătrân,
Într-o claie de fân,
Dacă morţii din dragoste
Se mai scoală.

°°°*°°°

La Adio

Se află litere şi farduri
Şi nişte munţi sunt între noi
Dosare-nchise, triste garduri
Şi nici n-o să mai vină apoi.
În pragul iernii absolute
Sărută-mi tâmpla albă, hai
Şi-apoi scufundă-te şi du-te
În orizontul altui grai.

Nici nu pot nimic să-ţi spun

Pe curând sau rămas bun
Apăru, numai nu, la adio tu.

De ce să-ţi spun la revedere
N-aş mai avea nici un motiv
"Adio" drepturile-şi cere
Că te-am pierdut definitiv.
Şi de la mine până la tine
Cuvântul însuşi va-ngheţa
Nici să te strig nu ştiu prea bine
Iubita mea, pierduta mea.

Când te-am văzut ultima oară
Ştiai şi tu, plângeai şi tu
Şi-ai plecat cu tot cu gară
Nici tren nu mai există, nu.
Eu m-am întors încă o dată
Voiam să vin pe urma ta
Dar unde-i linia ferată
Parcă a luat-o cineva.

Eu ţi-aş mai spune amănunte
Destinul de-aş putea să-l schimb
Iubita mea de peste munte
Iubita mea de peste timp.
Pe cea de-atunci n-o voi găsi-o
Şi eu acela am murit
Sub cinic nuclear adio
Noi bietul cuplu pârjolit.

°°°*°°°

Jurământ de caisă

Au început caisele să fiarbă
De leagănă şi sevele-n caişi
Eu te iubesc tăcut, cu ochii-nchişi
Iubita mea cu gleznele de iarbă.

Că lumea ni s-a pus de-a curmeziş
Şi că ne-a blestemat vreo vrajă stearpă
Ce-mi pasă azi, când faţa mea e oarbă
Spre trosctul din care răsărişi?

Sub lumea ce se-apleacă împrejur
Sub o miresmă dulce de caisă
Pe tine jur, iubire interzisă
Pe glezna ta de de iarbă moale, jur.
Eu lumii îi doresc fatala criză
Din care ies ca un cais de pur.

°°°*°°°

Iţi mai aduci aminte marea?

Iţi mai aduci aminte marea aflatã pururea de gardã,
Iţi mai aduci aminte plopii tremurãtori din ţãrmul ei,
Iţi mai aduci aminte zorii când soarele-ncepea sã ardã
Dezmeticindu-ne ce suntem, sau ochii tãi, sau ochii mei?

Iţi mai aduci aminte noaptea ca o hipnozã peste creier,
Iţi mai aduci aminte felul în care ne copilãream,
Iţi mai aduci aminte rolul de somnifer al unui greier,
Iţi mai aduci aminte sarea ce se cristaliza pe geam?

Iţi mai aduci aminte totul, tãceri urmate de cuvinte,
Iţi mai aduci aminte plânsul locomotivelor în gãri,
Iţi mai aduci aminte faptul cã eu nu-mi mai aduc aminte,
Iţi mai aduci aminte moartea cu-nfãţişarea unei mãri?

Eu am uitat de-atâta noapte întregul vis ce mã-mbãtase
Senzaţiile ei în creier mi le usuc ca pe idei,
Si cer sã vinã gunoierii s-o ia şi-n pace sã mã lase,

Ca să-mi aduc aminte munţii din toate-
adâncurile ei.

°°°∗°°°

Izolat în legendă

Eu nici nu ştiu cu cine mai vorbesc,
Atunci cînd scriu aicea poezie
Şi dacă tot dezastrul pământesc
Într-adevăr mi se cuvine mie.

Sînt nervii mei ca nişte cai de front
Loviţi din toate părţile de focuri,
Eu însumi sînt sătul de orizont
În scurta aţipire pe alocuri.

De-atîtea drumuri cîte am parcurs
Am tălpile tigheluite-n sînge
Şi-aş vrea să dorm o iarnă ca un urs
Şi ochii mei să nu mai poată plînge.

Printre scrisori fără destinatar
Şi mie însumi parcă milă-mi este
Că nu mai are nimenea habar
Şi toţi mă izolează în poveste.

vol.Locuri Comune

°°°∗°°°

Iubire silnica pe viata

Eu o iubesc. Duios. Nebun. Potrivnic.
Pe viata si pe moarte. Fara frica,
Compatimesc pe cei care abdica,
Dar eu raman cu mine insumi, schivnic.

Si de s-ar da si lumea pe din doua,
Cum harti politice-o mai arata,
Eu tot voi adora aceasta fata,
Cazuta sub catusele de roua.

Eu o iubesc. Vitralii de cenusa,
Spre a ne desparti, se-ntemeiaza,
Si cheia singura se-nvarte-n usa
Singuratate spre a-i da si groaza.

M-au condamnat juratii mei de
gheata
La o iubire silnica, pe viata.

°°°∗°°°

Infinita bunatate

Ce noapte linistitã la Vaslui
si totusi, cea mai mare dintre toate,
asa cum poate însãsi mama nu-i
este aceastã sfântã bunãtate.

Au moldovenii bunãtatea lor
cu care au stiut sã intre-n tarã,
cu ea se nasc, precum cu ea si mor
si nimenea cu ei nu se comparã.

Ei, hãituiti de-atâtea-mpãrãtii,
ce norii lumii îi cresteau cu tuiul,
visau cãtre-a lui Stefan sfântã zi
când neamul nostru si-a gãsit
Vasluiul.

Se vor mai naste vânãtori vicleni
sã speculeze dragoste si milã.
dar tara va rãmâne-n moldoveni
ascunsã într-o cosmicã prãsilã.

Ce noapte linistitã la Vaslui
când frate geamãn stã spre frate
geamãn
si între ei nimic palpabil nu-i
decât o bunãtate fãrã seamãn

O bunãtate fãrã de folos,
o bunãtate fãrã de prihanã,
Moldova are sufletul frumos,
ca pruncul ce s-ar naste dintr-o ranã.

Nu e un simplu strigãt din tumult
ci e o bucurie ce existã,
o bunãtate biruind mai mult
decât o rãutate anticristã.

Luminile s-au stins pe la feresti
si însusi întunericul uneste,
ca un bilant al soartei omenesti
moldoveneste cu moldoveneste!

Si-mi pare cã în noapte mai apar
nori verzi si mari si vinetii pe tarã
ca surogatul unui vechi cosmar,
ca un acces de crizã biliarã.

Si iarãsi cred cã suntem slabi si mici
si numai codrii pot sã ne ajute,
dar vai sunt moldovenii mei aici,
cu sufletele vesnic nevândute.

Ei sunt într-un Vaslui linistitor
cu pruncii lor ce freamãtã-n neveste,
gãtiti oricând a deveni popor
si-a da dovadã cã Moldova este.

Dar mai cu seamã mi-a fost dat sã vãd
ceva cu mult mai tare decât toate,
mai tare ca o moarte si-un prãpãd,
aceastã infinitã bunãtate.

Si dacã pe pãmânt s-ar risipi
atâtea calitãti care-ncotrova
ea, bunãtatea ar veni-ntr-o zi
ca s-o numim definitiv Moldova.

°°°∗°°°

Industrii de sex

Ce ieftină moarte, în viaţa de lux,
se-ncarcă în somn toate armele vechi,
politică fizică, flux şi reflux,
de ce să mai fie iubirea-n perechi?

Cădere de legi şi citerii. Nimic.
O lampă se-aprinde în poarta de rîu
e totul minciună, ce pot să-ţi explic,
cînd toţi abstinenţii visează desfrîu.

Se sapă o mie de gropi prin oraş,
de nici nu se ştie ce caută ei,
mai lasă-mă, viată, dar unde mă laşi,
că văd cimitire vîslind pe alei?

Pămînt imoral, fără nici un motiv,
cînd toate puteau să îi fie de-ajuns,
rămîne să-ţi faci inventarul fictiv,
să minţi fructuos, ca un ultim
răspuns.

Plimbare de curve pe micul ecran,
reclame murdare vopsite complex,
vai, cum se dezvoltă, murind
simultan,
industrii mizere bazate pe sex.

Şi vin pederaştii să-şi facă de cap,
şi mor sănătoşii, născînd suferinzi,
iar omul acestui absurd handicap
se-aruncă în rîuri, să spargă oglinzi.

°°°∗°°°

Închinare

De mine aveţi, dragii mei, a vă teme,
Sunt îngerul cuminecat de dezastre,
Pe sânge-mi plutesc în derivă
blesteme,
E mintea-mi azilu-ntrebărilor
voastre,
De mine aveţi, dragii mei, a vă teme.

Ştiu tot despre voi, bieţi actori, biete
teatre.
Sunteţi personaje în cărţile mele,
Eu, tandrul, prea tandrul director de
cadre,

Ce poate păta precum poate să spele,
Ştiu tot despre voi, bieţi actori, biete teatre.

°°°*°°°

Imposibila nunta

Muntii mei duhovnici au intrat in ceata
Clopote batrane bat pe manastiri
Cand miroase-a iarna, nuntile ingheata
Pentru noi, lunateci, imposibili miri

Vin sa ti se-nchine vanturi si dihanii
Viscolul asupra-mi cade ca un lat
Si ti-as face nunta cu un sat de sanii
Si cu felinare si cai instelati

Imbracate-n alb prea fumoasa mireasa
Asa se cuvine in drama ce-o joc
Pe urma plecam fiecare acasa
Si muntii vor pune misterul la loc

Pan sa se intample tu vei fi carunta
Mie o sa-mi vina cea din urma zi
Si va fi si-aceea tot un fel de nunta
Si-mi vei duce grija si te voi iubi

Ti-am adus mireasa, muntii mei cu noapte
Nunti de animale se petrec in munti
Codrii de miresme si paduri de soapte
Ele sunt salonul ne-ntamplatei nunti

Lumanari de nunta tin in labe ursii
Lupii sufla-n focul stanelor pustii
In rostogolire ne unesc obarsii
Nu-mi vei fi mireasa, mire nu-ti voi fi

Te invit la nunta dulce si albastra
Unde zurgalaii scot argint din toti
Ce pacat ca totusi nu e nunta noastra
Ce pacat ca mortii i-am fost dat ca sot

°°°*°°°

Vînătorii de rinoceri

Ei, mîine sînt mai răi ca ieri,
Otrava le rămîne-n oase,
Ei,după ce vînează rinoceri,
Vorbesc despre femei frumoase.

Şi li se pare inutil să speri,
De tot ce-i bun învaţă să se lase,
Ei, după ce vînează rinoceri,
Vorbesc despre femei frumoase.

Sînt vînători de maxime plăceri,
Precum le spun instinctele lor joase,
Ei, după ce vînează rinoceri,
Vorbesc despre femei frumoase.

23 februarie 1986
vol."Locuri Comune"

°°°*°°°

Viata la figurat

Cand infaptuiam ceva,
ceea ce infaptuiam era luat la figurat,
cand nu infaptuiam ceva,
ceea ce nu infaptuiam era luat la propriu.

As putea spune ca marea nenorocire
a fost, nu numai diferenta dintre
luarea la propriu si luarea la figurat,
cat lipsa de siguranta in toata viata
cum voi fi luat?
la propriu sau la figurat?
Si, vai, nimeni sa nu dea niciodata
Viata la propriu pentru viata la figurat.

°°°*°°°

Un om pe niste scari

In lumea plina de urmari
Eu sunt un om pe niste scari,
In sus ce e, in jos nimic,
In jos ce e, in sus nimic.

Vorbesc cu ceilalti care-au fost
Si-n sus si-n jos, si nu-i dezic,
Eu insumi spun de locurile
Pe unde-am fost nu e nimic.

Vecinul meu praseste ciori,
Vecina mea praseste farduri,
Eu sunt un om pe niste scari
Si-un caine bulucind prin garduri.

Daca de mai multe ori
Caci ce pot fi aceste garduri
Decat cazute foste scari
Decat cazute foste garduri.

Vecine, Domnule, Straine,

Nu inteleg ce-aveti cu mine,
Stiu scarile ne sunt comune
Dar trec atat de rar pe-aici,
Portarul insusi poate spune
Ca am ambitii foarte mici.

Din cand in cand mai vin pe-acasa
De ce va suparati cand vin
Agale talpa mea apasa
Pe dalele cu pas strain.

Vecinul meu praseste ciori
Vecina mea praseste farduri
Abia m-am ridicat din garduri
Si maraind in joase salturi
Eu sunt un om pe niste scari.

Si daca vreti sa fiu balada
Si fiindca eu nu am o stea
Accept, ravnesc, visez sa cada
Un porc nervos la moartea mea.

Si-acuma, va implor, zambiti
In lumea plina de urmari
In care fard si ciori prasiti
Intunecati si spalaciti
Lasati-ma sa fiu pe scari.

°°°*°°°

Umbre la Iaşi

Aud pe-aici, pe lîngă mine paşi
Vin voci străvechi să cînte şi să mustre,
Un paradis e îngropat la Iaşi
Sub străjuirea umbrelor ilustre.

Vin voievozi cu degete subţiri
Un stins condei îşi plînge arabescul,
Ceva ce va-ntîmpla la Convorbiri,
Apare un poem de Eminescu.

Alecsandri va regăsi discret
Durerea şi misterul din talangă
Şi lîngă umbra marelui poet
Va creşte metafizica lui Creangă.

Ceva inexplicabil e aici,
În pietre, chiar, e-un magnetism frenetic,
Dicţionaru-i pus a se îndulci
Cu miere sacu-şi coase orice petic.

Sînt clipe, uneori, sînt zile chiar,
Cînd vin fantomele de cai în tropot,
Atunci Moldova toată-i un altar
Proteguit de fiecare clopot.

Întregul Iaşi e desenat frumos
Şi orice pas al frunzelor rămîne
De parcă, el e dintr-un nobil os
Biblioteca Patriei Române.

Arhitectura lui e de amurg,
E o chindie fiecare casă

De-atîtea umbre ce din vremuri curg
Întregul Iaşi e-o noapte luminoasă.

Aici un tei ajunge împărat,
Şi o bojdeucă intră în legendă,
Aici, pereţii au încorporat
O stare genială permanentă.

Aici, mai dulce curge vinu-n teasc
Şi om mai bun ca moldoveanul nu e
Aici, chiar şi copii cînd se nasc
În faşă au proiectul de statuie.

Eterni sînt toţi în fiecare zi
De struguri veşnici fumegă povarna.
Ca o-nflorire de mitropolii
Îşi regăseşte ziua sfîntă iarna.

E ziua de unire dintre fraţi,
Cînd Iaşul a ales cu bărbăţie
Decît fruntaş între înstrăinaţi,
Mai bine-al doilea-ntr-o România.

De ce-au ales nu Iaşi, ci Bucureşti,
În fond, întregul Iaşi era un templu?
Voi, clăditori ai soartei româneşti,
Purtarea Iaşului e un exemplu.

Şi umbrele ilustre care vin
Să scuture de orice rele piatra,
Încuviinţează pasul spre destin
Şi laudă acestei patrii vatra.

Şi mai ştiau acei ce-au acceptat
Că Iaşu-i Iaşi, că nu-l sfarîmă timpul,
Că zeii unui neam neînfricat,
Aici la Iaşi şi-au hotărît Olimpul.

vol. Locuri Comune

°°°∗°°°

Trenul spre neant

Eu vin cu toată viaţa mea şi gulerul deschis
Şi pe peron aştept un tren ce merge spre abis,
De-aici încolo nu mai sunt nici gări şi nici acari
Doar stelele sunt tot mai mari şi pomii tot mai rari.

Voi lua un tren către neant, mi-am cumpărat bilet,
Mai tare muzica o dau şi inima încet,
Se-aude-un zumzăit mărunt, terasamentu-i mort,
Prin megafon feroviar se ţipă un raport.

Dar eu îi las pe pasageri să zică tot ce vor,
Eu, dacă ei se urcă-n tren, sunt gata să cobor,
Sunt pasagerul spre neant, şi mi-e destul atât,
Cu cei din urmă bani ai mei nu vreau să mor urât.

Călătoria tot o fac, oricât ar fi de greu,
La cap de linie aştept să vină trenul meu,
Dar mi se pare că aud un glas cum n-a mai fost
Certându-mă pentru ceva, luându-mă la rost.

E umbra mea sub felinar, sinistrul ei desen
Ce va cădea la rândul ei în umbra unui tren,
Nu mai e nimeni pe aici, toţi au murit cândva,
Eu sunt de-o viaţă în neant şi nu am cum pleca.

Când greieri duc din loc în loc luminile din cer
M-aşez la geam în trenul meu şi simt că-ncep să pier,
Nu-i nici un tren către neant, ci fapt interesant,
Voi lua neant către neant, neant către neant.

°°°*°°°

Tren

Toti, in acelasi tren
toti, in aceeasi directie,
dar, prin vagoane, trebuie sa ne miscam
fiecare, in voie.

°°°*°°°

Traducere

Virgula
e
punctul care plange.

°°°*°°°

Toamna tragică

Toamna în munţi ia aspecte tragice,
Poate că nicăieri
Nu e atât de tragică iarna,
Ca în munţi, când vântul bate cu soare
Şi trebuie să faci primul foc în sobă,
Apoi al doilea foc
Şi totul să te coste scump,
Tomâamna tragică,
Noi junghiuri în spate şi înaintarea în vârstă
Şi prietenii, coborând tot mai gârboviţi,
Către pieţele austere,
În căutarea unui semn mănos,
Dinspre câmpia, ea însăşi tragică.

°°°*°°°

Taină de toamnă

Desculţ prin întîiele brume,
Bătrîn de atîta tristeţe,
Să ies dintr-o dată în lume,
Cinismul ceva să mă-nveţe.

Cu ochii sticlind ca pisica
Să sar pe pierduta redută
Şi nici să nu ştiu de nimica
Din care şi viermii se mută.

Adio, prea buna mea doamnă,
Nimic despre noi nu se ştie,
Dar sînt proclamaţii de toamnă
Afişe de pneumonie.

Copii tuşesc măgăreşte,
Bătrînii tuşesc, dar tabagic,
La toţi tensiunea ne creşte
Finalul de veac este tragic.

La cîrmele lor iluzorii
Pun ţările oameni de paie,
Trăind sub regimul terorii
Pămîntul e plin de războaie.

La ce ţi-aş mai ţine iubire
Cînd totul în jur este moarte,
Cînd linia vieţii-i subţire
Şi nici nu conduce departe.

Mai bine desculţi peste brume
Purtînd terfeloage, nu haine,
Să plec pe vecie în lume
Robit pămînteştilor taine.

Adio, e toamnă în toate,
Simt sarea în lacrimi la mine,
Pe buzele mele crăpate
Mai arde-un sărut în ruine.

Dar ce-ţi mai spun amănunte,
Esenţa e dorul de fugă
Prin brumele marelui munte
Cu toţi filozofii în rugă.

Şi-apoi să se-nchidă de-a pururi
Pădure şi noapte şi brume,
Să-mi pierd orice fel de contururi
Să merg ca legenda prin lume.

7 septembrie 1986, Paltiniş
Vol. "Locuri Comune"

ooo*ooo

Suportabila veşnicie

Ce nu-i boală, e moarte.
Ce nu-i aici, nu-i nicăieri.
Nu doar vecia ne desparte,
Ci fumegânda zi de ieri.

Noi rezistăm în veşnicie
Pentru că ştim că e mereu,
Viaţa ni-i grea ţie şi mie,
Cu zilele ne e mai greu.

ooo*ooo

Psalm de Paşti

Ce bine mi-e a-ţi recunoaşte
Ştergarul alb de in la porţi,
Te-ai pregătit şi tu de Paşte,
Hristos a înviat din morţi.

Pe mal de rîu mai cîntă broaşte
Şi rîul cîntă-n contraforţi,
Reînviem şi noi de Paşte,
Hristos a înviat din morţi.

A re-nvia, a te mai naşte
E darul crudei tale sorţi,
Să ne privim în ochi de Paşte,
Hristos a înviat din morţi.

Asinul ce pe pietre paşte
Te reînvaţă să suporţi,
Şi ani pustii, şi Zi de Paşte,
Hristos a înviat din morţi.

Şi vom muri, şi ne vom naşte,
Şi plini de sorţi, şi fără sorţi,
Dar vom avea o Zi de Paşte,
Hristos a înviat din morţi.

Mă poţi vedea, te pot cunoaşte,
Cum mă comport, cum te comporţi,
Cînd prin lumina grea de Paşte,
Hristos a înviat din morţi.

Creştine, ca să poţi renaşte,
Deschide crucii orice porţi,
Rectitoreşte-te de Paşte,
Hristos a înviat din morţi.

ooo*ooo

Pustiul care devoră

Acest pustiu ce ne îngroapă-n el,
acest pustiu crescând din oră-n oră,
acest pustiu curat ce ne devoră
ca remuşcarea după un măcel.

Acest pustiu cu dibla lui minoră,
egal cu multe, cu nimic la fel,
acest pustiu, cu-al cărui gust mă-
nşel,
că el ne e Sodomă şi Gomoră.

Acest pustiu se iscăleşte moale
pe pielea noastră ce l-a luminat,
şi el rămâne scris ca un soldat
în tatuajul tâmp al mâinii sale.

Ci iată-n pragul ochiului ne bat
firimituri de lume, colosale.

ooo*ooo

SINGURI ŞI TOŢI

Sfîrşim mizeria, începem criza,

Puteam trăi şi noi cum se cuvine,
Şi omenirii-ntregi nu-i este bine,
Petrodolari plătesc pe Mona Lisa,

Ne-am dus mizeria cu demnitate,
Fără maşini, fără curent la prize,
N-aveam nimic cînd lumea avea de toate,
Azi suportăm cu ea aceleaşi crize.

Ne pregătim de douăzeci de veacuri,
De fericirea unui veşnic mîine,
N-am cunoscut fraterne ajutoare,
La boala noastră n-avea nimeni leacuri.

Nu ne-a dat nimeni pace, drepturi, pîine,
Iar la durere tot pe noi ne doare.

ooo∗ooo

Scrisoare pentru rani

Scrisoarea mea e de ulei femeie,
ulei din candele, ulei din cani,
ti-o scriu ca sa –ti mai treaca intristarea
ti-o pun pe amintire si pe rani.

Sunt preotul care oficiaza
intemeierea unui nou balsam,
scrisoarea mea sa-ti risipeasca noaptea
si sa-ti arate astazi cum eram.

Vei asfinti si tu ca prea te mistui
ti-o spun usor dar ma topesc intreg,
ulei scrisoarea mea pe rani sa-ti fie
si sa citesti in ea ca inteleg.

Cu tine printre candele sa iei
scrisoarea mea de rana si ulei.

ooo∗ooo

Rugăciune către pădure

Pădurea mea, primeşte-mă la tine,
Ca pe-un sicriu ce vrea să intre iar
În fostul trunchi al fostului stejar,
În hohotul bolnavelor ruine.

Am plăgi pe trup ascunse, neascunse,
Se vede ca pe orice trunchi de lemn,
Cu claritate fiecare semn
Pe unde-au scos din mine nervi şi frunze.

Sunt căutat de sute de topoare
Şi a venit poruncă să mă frâng,
Şi nu am voie nici măcar să plâng
Această aşchiere ce mă doare.

Dar, dac-am fost vioara ta cea mare,
Pădurea mea, ascunde-mă adânc.

1985
Volumul „Locuri comune”

ooo∗ooo

Scrisoare fara adresa

Cui sa trimit aceasta trista scrisoare
pe care o scriu linistit si fara
speranta
rezamand hartia ei
de tot orasul,
de toata cartea de telefoane,
de toate iubirile care sunt cum sunt,
de toate crimele si de toate amagirile
acestei nopti
in care postasul destinat sa duca
scrisoarea
doarme in somnul lui familist
in care viseaza recorduri mondiale
personale
la mars, viteza si saritura in lungime,
rezemand scrisoarea mea
de toate adresele si de toate randurile
albe,
de toate dramele de dragoste

care seamana probabil cu a noastra,
cui sa trimit aceasta scrisoare
care seamana prea mult cu realitatea
ca sa ti-o mai trimit si tie?
Cui, din toata aceasta carte de telefoane,
din care cunosc mai multi
datatori de nume de strazi
decat locuitori ai strazilor?
Cui?
Fie, aceasta scrisoare a mea,
fie, pentru intaia oara in istoria
telecomunicatiilor si postelor
trimisa pe toate adresele,
ca o citatie in masa,
ca o molima unanima,
primiti , dumneavoastra,
semenii mei din toata
cartea de telefoane
a orasului urmatoarea
scrisoare a mea:
„Nu exista iubire fericita,
exista numai iubire,
fericirea nu e decat o himera,
nu exista dorinta de comunicare
decat la tristete,
si totusi stiind ca nu exista
nici iubire si nici fericire,
eu vi le doresc pe amandoua
si adorm
cu capul pe adresele si telefoanele
catre care pleaca prin toti postasii
scrisoarea mea de adio”.

°***°***

Fosta iubire

Nici amintirea nu te mai pastreaza
De-as vrea sa-ti cant m-as poticni afon
Ai fost o nebunie si o raza
Ramai un numar vechi de telefon.

As vrea sa te mai vad dar nu se poate
Am auzit ca te-am vazut candva
Dar ca prin geam cu marginile mate
Priveam prin fosta draga fiinta ta.

Mai vine cineva si mai imi spune
Cate ceva de bine sau de rau,
Dar noi n-avem nici amintiri comune
Te-ai dus luand tot ce era al tau.

Candva te presimteam pe-o filfaire
Stiam apropierea sa ti-o gust.
Acum chiar sa ma tai tot nu am stire
Ca mie aproape pasul tau ingust.

A fost iubire ? Sau minciuna lunga?
Te rog da voie gandului curat
Din departarea mea sa te ajunga
La orice nume azi te-ai fi mutat.

Un telefon uitat si o adresa...
Aud ca suferi si traiesti urat
Si-ti cureti zilnic cuvenita lesa
Si tu, cu mana ta, ti-o pui la gat.

E greu sa-ti spun, dar viata impreuna
Oricat de scurta, m-a trimis sa-ti
spun
Un adevar mai grav ca o minciuna,
Mai trist, mai inflamabil, mai nebun.

Nu mai existi, esti trasnetul de vara
Ce mi-a lasat in creier cer topit
Dar cand te-am aruncat pe usa-afara.
Eu cel mai mult atuncea te-am iubit.

Sa-ti spun sa te intorci ? Astepti
zadarnic,
Ramai si-mbraca-ti viata in vopsea,
Marita-te mai bine c-un paharnic,
Sa aiba dromaderii ce sa bea.